Aventurile submarinului DOX

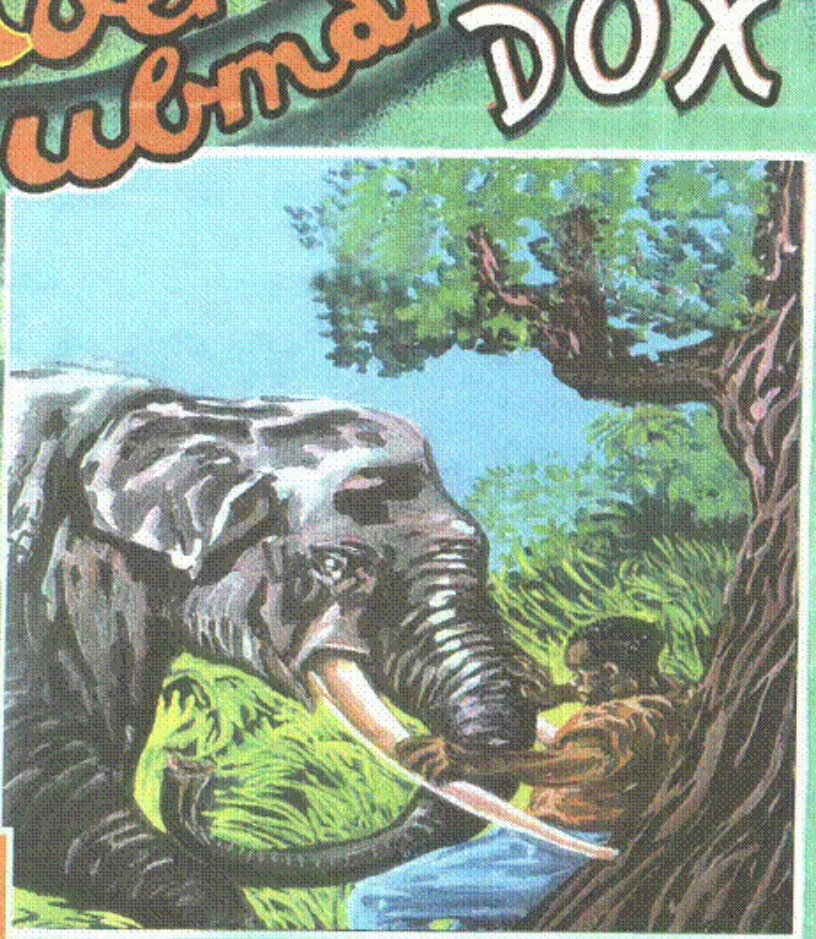

SERIE NOUĂ

225

Preotul Bhiwa

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 225

PREOTUL BHIWA

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
O SITUAŢIE NEPLĂCUTĂ

AM PĂRĂSIT ORAŞUL NANGPUR, unde viaţa noastră, care atârnase de un fir de păr, eram cât p-aci s-o pierdem şi ne-am îndreptat înspre Lucknow care era situat mai departe spre nord.

După ce întreaga înainte de masă am mărşăluit pe o stradă prăfuită, sub arşiţa nemiloasă a soarelui, am căutat un popas în fine, la marginea unei jungle, de fapt un într-un luminiş, care aşa cum se vedea mai fusese folosit şi de alţi călători în scopuri asemănătoare.

Peste tot se vedeau resturile unor focuri de tabără, cutii goale de conserve şi câte şi mai câte. Şi predecesorii noştri şi-au căutat aici adăpost de razele fierbinţi ale soarelui.

Întrucât în timpul marşului, n-am pus nimic în gură şi proviziile noastre erau pe terminate, l-am trimis pe Pongo să facă rost de vânat pentru masa noastră de prânz. Pleacă cu Maha legat cu o zgardă lungă şi dispăru curând în desiş. Visam deja la o masă îmbelşugată, dar n-a fost să fie aşa. Am vândut pielea ursului din pădure şi am uitat că acesta se găsea în jungla indiană.

Marian se aşezase pe unul din uriaşii copaci ai junglei doborâţi de furtună, în vreme ce eu mă îndeletniceam cu aprinderea focului la care voiam să prăjim sălbăticiunea vânată de Pongo. N-aveam acum decât să-i aşteptăm întoarcerea.

— Ce s-o fi întâmplat cu Napir Sunda, îl întrebai eu pe prietenul meu recapitulând întâmplările neplăcute, pe care le-am trăit în Nagpur (vezi *Liga panterelor vol. 226*).

Marian făcu un semn a lehamite cu mâna, semn că nu mai voia să audă sau să aibă de-a face cu povestea aceea sângeroasă. Mie însă mi-ar fi făcut plăcere să aflu dacă şi unde conducătorul „Bandei Panterei” voia să se salveze, cel care sub numele de complezenţă de director al „Şcolii Înţelepţilor”, a câştigat încrederea englezilor, ca mai apoi să-ncerce eliberarea Indiei de sub stăpânirea britanică, în felul său propriu. Deodată chipul lui Marian se-ncordă şi-l văzui cuprins de o oarecare nelinişte.

— Tăcere! îmi şopti el acum. N-au auzit nimic?

Întrucât făceam pregătirile pentru masă, n-am acordat prea mare atenţie în jur. Mi-am ridicat capul şi-am ciulit urechile, dar deşi m-am străduit cât am putut în afara zgomotelor obişnuite ale junglei n-am putut distinge nimic.

Prietenul meu avea o altă părere însă, chipul lui rămânea încordat. Am ghicit de-ndată că mirosea vreo primejdie oarecare.

Marian se uită la ceas, după care spuse:

— Pongo ar fi trebuit de mult să se fi întors, sau cel puţin să fi dat vreun semn de viaţă.

Mă molipsi şi pe mine neliniştea camaradului meu şi de-aceea am spus:

— Ar putea fi….

M-am întrerupt în mijlocul frazei, căci la urechile mele mi-au ajuns un strigăt ce de trompetă, pe care-l cunoşteam prea bine şi de care nu mă lega amintiri tocmai plăcute. Era vorba de strigătul de mânie al elefantului mascul. Aceşti elefanţi singurateci şi deosebiţi de periculoşi se numesc în India „Rogues”.

Marian sărise deja-n picioare şi-şi apucase carabina Winchester, în timp ce eu făceam acelaşi lucru. Strigătul de furie al elefantului venea din apropiere. Ce l-o fi apucat aşa? Să fi dat Pongo peste el? La gândul că i s-ar fi putut întâmpla ceva uriaşului negru mă trecu cu cald şi rece prin şira spinări.

Pongo devenise o părticică a eu-lui nostru. O viaţă de călători perpetuă ca a noastră era de neconceput în absenţa acestuia, el ne aparţinea nouă, tot aşa ca şi Maha, ghepardul nostru.

Dar iată-l pe Maha, cum vine în salturi uriaşe! Nu se opri până n-ajunse în luminiş la Marian. Brusc făcu stânga-mprejur şi dispăru din nou în întunecimea junglei, din nou apăru şi dispăru din nou, parcă făcându-ne semne să-l urmăm.

Ne-am lăsat bagajele jos în luminiş şi ne-am apropiat cu precauţie de locul de unde se auzea strigătul înfuriat al „rogue-lui”.

Din nou răsună acesta, dar mult mai ameninţător şi mai periculos decât înainte. Marian şi cu mine tresărirăm şi apoi iarăşi un strigăt, dar de data asta dintr-un gâtlej omenesc – ăsta numai Pongo putea să fie. Îndată după-aceea o chemare distinctă:

— *Masser!* Ajutor!

Am pornit alergând pe cărarea îngustă de junglă, care se deschise în faţa noastră şi-n faţa ochilor noştri ne se-nfăţişă un tablou de groază.

Într-un mic luminiş, care nu fusese durat de mâna omenească şi nici de puterea focului ci de picioarele ca nişte stâlpi ai elefantului, sta cam la o bătaie de puşcă un „rogue”, care-şi înfipsese colţii în trunchiul unui copac uriaş. Îmi

devenise deodată clar cum devenise totul posibil: animalul înfuriat voise să-l împungă cu colţii pe Pongo, care căutase adăpost, ascunzându-se în spatele copacului respectiv. Elefantul împunse, dar lui Pongo îi reuşi o manevră dibace de evitare, în ultimul moment, dar rogue-ul nu se mai putu opri şi-şi înfipse colţii în lemnul arborelui.

Nu. Mai grozav decât asta a fost ce-am văzut mai departe. Elefantul se ancorase atât de mult în trunchiul copacului, încât toate încercările de eliberare îi eşuaseră, dar… între colţii uriaşi ai elefantului stătea Pongo! El nu se putea mişca! Niciodată nu voi uita acest tablou! Chiar acum când scriu aceste rânduri şi mă gândesc la ce am trăit atunci, un fior de groază îmi străbate şira spinării.

— Rezistă Pongo! Venim! strigă Marian.

Dar ce puteam noi să facem ca să-l eliberăm pe Pongo!

„Rogue-ul" deja observase prezenţa noastră şi-acum îşi dublă eforturile ca să se elibereze de trunchiul copacului, poate că picioarele elefantului înfuriate l-ar fi făcut terci.

— Trebuie să-mpuşcăm elefantul Mariane, altfel Pongo e pierdut! strigai eu.

— S-o facem! zise Marian.

Dacă elefantul reuşea să se elibereze – şi asta se putea întâmpla în orice secundă – ar fi devenit un adversar mai mult decât grozav. Sforţările animalului zguduiau din rădăcini trunchiul uriaş al arborelui. O împuşcătură trasă asupra elefantului era periculoasă. Dacă n-ar fi fost mortală, pericolul pentru Pongo ar fi crescut încă şi mai mult. Marian îşi păstrase calmul. Duse carabina la ochi şi-şi alese locul cel mai bun pentru tras întrucât elefantul nu putea să-l împiedice.

Cu Pongo n-aş fi vrut să schimb pentru nimic în lume.

După ce ne-am apropiat, am văzut că fruntea îi era scăldată-n sudoare, deşi altfel nimic nu l-ar fi scos din calmul său obişnuit.

— Stai în spatele meu, spuse Marian. De primul glonte depinde totul!

Asta o ştiam şi eu şi-am urmat îndată sfatul prietenului meu. Am văzut că acesta ţinteşte exact în spatele urechii uriaşului pachiderm. Pongo închise ochi înainte de-a bubui detunătura. Pachidermul scoase un ţipăt de spaimă. Parcă un cutremur îi străbătu corpul lui masiv, dar era încă în picioare.

Cu iuţeala fulgerului Marian se porni să ocolească copacul, atât de repede că eu nu fui în stare să-l urmez, ţinti încăodată scurt în spatele celeilalte urechi ale masivului elefant. Asta a fost decisiv. Dar încă elefantul stătea în

picioare datorită colţilor săi grozavi care intraseră adânc în trunchiul arborelui.

— Elefantul este aproape mort, Pongo, spuse Marian. Nu poţi să-ncerci să-ţi faci loc pe sub colţi elefantului? O să te ajutăm.

Pongo încearcă din răsputeri şi reuşi de-ndată ce rogue-ul se înmuie puţin. De-ndată ce uriaşul negru se eliberă dintre colţii grozavi ai elefantului scoase un strigăt, strigătul acela pe care l-am auzit de prima dată când l-am însoţit în jungla vulcanului Sejawa (vezi vol. *Nr. 38 – Fantoma din pădure*).

— *Masser* sosit la vreme! Pongo simţit nu mai poate rezista mult. De-ndată ce credinciosul nostru tovarăş fu iarăşi în picioare, începu să-şi verifice membrele unul câte unul ca să vadă dacă sunt întregi. Părea el însuşi foarte bucuros să constate că era întreg.

— Ce facem acum cu elefantul acesta Mariane? Doar n-o să-l lăsăm aşa lipit de trunchiul copacului, până ce vulturii şi şacalii or să-l de-a gata?

— Nu putem face nimic. În Lucknow vom anunţa autorităţile. Poate că-i vor tăia cel puţin colţii.

Ne pierise cheful acum de-a mai lua masa în luminiş, mai ales că Pongo nu reuşise să vâneze nici o sălbăticiune. Făcurăm cale-ntoarsă să ne luăm bagajele pe care le lăsaserăm în luminiş.

Dar abia ne-ntoarserăm la locul unde mă trudisem să aprind focul pentru pregătirea mesei, c-o nouă surpriză ne aştepta! Bagajul nostru dispăruse în întregime! Doar rucsacurile noastre au rămas ascunse în iarba înaltă, când am alergat să-i dăm ajutorul cerut de Pongo.

Cine să le fi furat? Indigeni de regulă nu fură. N-am fost furaţi niciodată de-a lungul întregii noastre peregrinări prin India.

— Maha caută! îi strigă Marian ghepardului nostru.

Dar patrupedul nu aşteaptă îndemnul lui Marian ci începuse deja cercetările pe cont propriu, luând urma hoţilor şi adulmecând cu nasul lui fin de jur-împrejur. Deodată Marian începu să facă salturi atât de mari, încât ne dădurăm toată osteneala să-l ajungem.

După o oră de urmărire continuă într-un mers accelerat am ajuns la un râu mare, pe care fără canu, nu era chip să-l trecem. Maha adulmecă încă încolo şi-ncoace pe mal.

Am stabilit pe harta pe care o aveam asupra noastră că râul sau fluviul acesta mare, căci era mai degrabă fluviu, se numea Gumti şi era unul din afluenţii Gangelui.

Dacă o luăm de-a lungul malului dădeam de oraşul Lucknow care se-ntindea de-o parte şi de alta a fluviului Gumti.

Maha se oprise şi-acum bătea înfuriat cu coada pământul, pufăind ameninţător. În special un loc anumit de pe mal, credinciosul animal îl zgâria cu furie. Aici probabil că acostase un canu şi hoţi dispăruseră de aici cu ambarcaţiunea. Să fi trecut pe celălalt mal? Sau să fi străbătut fluviul, în sus sau în josul acestuia?

Ochii pătrunzători ai lui Marian, descoperiră pe celălalt mal canu-ul ascuns în trestie, datorită vârfului bărcii care nu era mascat prea bine. În locul acesta Gumti avea o lăţime de vreo 200 metri şi apa curgea leneş. Acest loc trebuie să fie un paradis pentru crocodilii, care aveau aici hrana din belşug. Voiam chiar să-l rog pe Pongo să străbată porţiunea de apă până la canu, înot, când am văzut câteva platoşe plutitoare, plutind de colo până colo, un înotător, ar fi ajuns la celălalt mal doar cu extreme de puţine şanse de izbândă, chiar dacă s-ar fi numit Pongo şi-ar fi fost înarmat cu un cuţit de spintecat rechini.

— Nu prea văd ce-am putea face de-acum Mariane, poate ar trebui să renunţăm, spusei eu.

— Vorbeai înainte de hoţi, Robert şi foloseai pluralul. Eşti sigur că sunt mai mulţi şi nu e vorba numai de unul singur?

— Aşa presupun cel puţin. Pentru că unul singur ar fi fost totuşi prea mult.

— Şi eu înclin să cred c-au fost mai mulţi. Şi atacul elefantului mascul, le-a venit numai bine la socoteală mai ales dacă ne-au urmărit înainte. Dacă lucrurile s-au petrecut aşa, atunci va şti cu siguranţă şi cine suntem noi. Dacă e aşa, atunci nu cred c-am fost jefuiţi de bagaje din cauza conţinutului lor, care nu e tocmai valoros şi probabil din însărcinarea unei a treia persoane, sau părţi care evident ne poartă sâmbetele.

Presupunerile prietenului meu păreau să aibă miez. Numai că nu-mi puteam imagina cine ar putea fi. Dădui glas bănuielilor mele:

— Napir Sunda e puţin probabil să-şi fi căutat scăparea în regiunea asta Robert. Mai degrabă se ţine prin Delhi.

— Păi altcineva, cine ar mai putea fi.

— Poate că n-o să aflăm niciodată. Deocamdată chiar că nu-i nimic de făcut. Să traversăm înot fluviul ar însemna sinucidere curată, iar canu nu posedăm. Propun s-o luăm de-a lungul fluviul Gumti până ajungem în Lucknow. Acolo vom face cunoscut unde am localizat canu-urile hoţilor.

Pongo între timp însemnase locul în felul său, astfel încât şi după o lună să putem găsi cu siguranţă locul. El era furios, că hoţii ne luaseră nu numai păturile noastre, oalele de gătit, dar şi puţinele provizii pe care le mai aveam. Ne mai rămăseseră doar armele şi puţinii bani pe care-i mai aveam asupra noastră.

Pe drumul spre oraş, care-mi păru să dureze o veşnicie, mă tot gândeam cine să aibă interesul să ne joace o festă atât de urâtă, ca furtul avuţiei noastre. Aşa ceva nu stătea în caracterul indienilor, ei nu râvnesc la ce nu le aparţine şi se mulţumesc şi c-o mână de orez, doar să-şi păstreze cinstea. Furtul trebuia să aibă altă motivaţie, dar care? Eram siliţi deci să-i urmărim pe hoţi şi cu acest prilej…

Asta era! Ni se-ntinsese o cursă, pe care cu greu am putea-o evita. Omul care orchestra totul din umbră, pornea de la ideea că ne vom folosi de toate mijloacele pentru a intra din nou în posesia bunurilor noastre. Când fui sigur de asta, scoasei un oftat de uşurare.

Marian îmi zâmbi drept răspuns, semn că şi el ajunsese la aceeaşi concluzie ca şi mine.

Am urmat malul de-a dreptul porţiunii navigabile a fluviului, mal, care pe alocuri era destul de mlăştinos şi nu era lipsit de primejdii. Pongo preluase conducerea şi ochilor săi ageri ca de lynx, nu le scăpa nimic. Aveam însă motive să fim precauţi întrucât anumite porţiuni din mal erau mlăştinoase, aveau un desiş de trestie atât de des în care cu siguranţă că era o ascunzătoare minunată pentru duşmani potenţiali, care ar fi putut să ne atace. Înainte de orice regiunea mustea de şerpi de tot felul. Prin tulpinile înalte ale trestiilor se filtra o lumină de amurg, iar drumul pe care apucasem era o mică cărăruie care devenise plată, aşa cum fusese călcată de-atâtea picioare.

Deodată ceva luminos apăru în calea noastră. Lui Pongo îi scăpă un ţipăt, care ne puse-n gardă în faţa unui pericol iminent. Cuţitul de spintecat rechini al negrului zbură ca un fulger înaintea noastră şi un şarpe mare, prinse a se zvârcoli pe pământ.

Cuţitul lui Pongo îi despicase acestuia capul de trunchi, deşi în trupul descăpăţânat viaţa mai continua să existe.

— Frumoasă regiune, am mormăit eu, în vreme ce Pongo ridică trupul şarpelui azvârlindu-l cât colo în fluviul de alături.

Dar apele fluviului se-nvolburaseră şi stropi de apă săriră-n toate părţile, când vreo jumătate de duzină de crocodili salutară cum se cuvine prada care li se servi pe tavă.

Se-ncinse o vânzoleală pe cinste, între târâtoare pentru pradă. Cozile crocodililor apăreau şi dispăreau biciuind apele fluviului cu furie. Apoi deodată se-nstăpâni tăcerea, prada fu devorată. Gumti putea curge din nou liniştit de-acum.

— Ce-o să ne mai aştepte-n Lucknow, l-am auzit pe Marian întrebându-se.

Am ridicat din umeri. N-avea rost să mă preocupe problemele cu care încă nu aveam de-a face. Pe de altă parte eram flămând şi-n această stare, nu prea îţi mai faci gânduri despre viitor, pericole şi aventuri. Ne aflam la o depărtare de un ceas de oraş, când Maha o zbughi în salturi mari într-acolo. La dreapta şi la stânga noastră se-ntindeau câmpii de orez, umede şi mocirloase, sperietori de ciori, stranii stăteau la anumite distanţe, legate între ele printr-un sistem de sfori şi legături. În felul acesta sămânţa tânără era protejată de lăcomia păsărilor. De regulă indigeni săraci deserveau acest sistem de sfori. De-ndată ce un stol de păsări se apropia de câmp, ciudata colecţie de figuri – balauri, animale fantastice – era pus în mişcare.

Către asemenea indigeni se grăbea acum Pongo. Ne grăbirăm să-l urmăm, dar nu l-am putut ajunge. În sfârşit am ajuns, muiaţi în sudoare, la locul unde Pongo prinsese un indigen şi-l ridicase în aer. Acesta dădea din picioare şi ţipa din toţi bojocii. La pământ zăcea însă bagajul nostru. Indianul tocmai deschise una din conservele noastre şi se pregătea să se-nfrupte pe săturate.

— Hoţule, hoţule, strigă Pongo, care-l înşfăcase pe sărmanul individ şi-l scutura de-i mergeau fulgii.

— N-am furat, strigă tânărul indian, lasă-mă jos!

La semnul lui Marian, Pongo îl depuse la pământ. Indianul se ghemui de-ndată pe pătura mea de dormit. Pe faţa lui se putea citi o spaimă de moarte.

— *Sahibi,* eu n-am furat nimic, se tângui el jalnic.

— Atunci cum ai ajuns în posesia lucrurilor noastre, îl întreabă aspre Marian şi arată înspre bagajele noastre care zăceau alături de indian încă neatinse cu excepţia conservei deschise.

— Doi oameni au venit la mine *Sahibi.* Au venit cu canul pe râu şi m-au ameninţat cu moartea dacă îi voi trăda. Mi-au poruncit să am grijă de bagaje până vor veni să-le ia. De mâncat puteam să mănânc, indieni săraci mor de foame!

Ne-am uitat uni la alţi. Indianul spunea sau nu adevărul, care nu se putea dovedi pe moment. În orice caz eram bucuroşi că ne-am recuperat bagajele.

— Cred că sărmanul om e nevinovat, fu de părere Marian, după un timp. Îi ştie pe oameni care i-au adus bagajele dar mai degrabă s-ar lăsa omorât decât să-i trădeze, spunându-le numele.

Pongo şi puse mâna pe bagajele noastre şi-acum privea pe indian nu tocmai prietenos.

— Lasă-i mâncarea Pongo. Bietul om, i s-au lungit urechile de câtă foame a făcut. Noi vom găti ceva de-ale gurii în Lucknow.

Indianul cască ochii de mirare când auzi că poate păstra conservele. El căzu înaintea lui Marian în genunchi şi voi să-i sărute mâna, dar acesta făcu un pas îndărăt.

— Mănâncă pe săturate, îi spuse Marian. Şi spune hoţilor dacă vor veni înapoi, c-o să avem noi grijă de pielea lor!

— *Sahibi* sunt buni, spuse indianul aproape cu evlavie şi se uită lung după noi, în vreme ce dispărurăm printre câmpurile de orez în direcţia oraşului Lucknow.

Oraşul acesta a jucat odinioară un rol mult mai important decât îi era rezervat azi, în spaţiul indian. La sfârşitul secolului optsprezecelea trecea drept cel mai bogat oraş al Indiei musulmane, după Delhi. Răscoala Şipailor a dat însă sorţii oraşului o crudă lovitură.

Englezii au fost înconjuraţi la 30 iunie 1857 de către răsculaţi şi-au fost nevoiţi la 22 noiembrie să-l părăsească şi nu s-au putut întoarce decât la 19 martie 1858 sub conducerea lui Cambell şi Outram, care l-au recucerit.

II
ÎNTÂMPLĂRI LA LUCKNOW

ODATĂ AJUNŞI ÎN LUCNOW am fi vizitat mai întâi moscheea Dşami Moşid, care stârneşte admiraţie tuturor călătorilor. Ea a fost construită de către dinastia, acum demult apusă a Assaf-ud-Daulilor.

Voiam tocmai a trecem podul pentru a ajunge de cealaltă parte a fluviului Gumti, unde e plasată cea de-a doua parte a oraşului când, Marian se-ntoarse brusc pe călcâie şi-nşfăcă un tânăr indian care era tocmai pe punctul de aşi vârî mâna în buzunarul meu, în timp ce eu pierdut în gânduri mai admiram încă clădirile.

Fără voie făcui legătura imediat cu ce ni se întâmplase în junglă. Tânărul scânci jalnic şi ne roagă să-i dăm drumul, deoarece el nu voia să fure nimic.

— Haide cu mine la poliţie, hotărî Marian. M-am mirat întrucât nu era în firea lui Marian ca isprăvile unui mic răufăcător ca acesta să le aducă imediat la cunoştinţa poliţiei. De data asta avea motivele sale. De aceea nu am intervenit.

Aşa că l-am dus pe băiat care continua să scâncească jalnic la poliţie. Pe parcursul drumului se stârni o oarecare agitaţie şi atitudinea indienilor ne deveni ostilă.

— Aceştia sunt Farrow şi Bertram, am auzit în mulţime pe cineva. Sunt prieteni cunoscuţi ai englezilor.

Avea dansul să înceapă din acest moment? De-abia am intrat într-un oraş, unde nu mai fusesem până atunci şi iată că prin numeroasele fotografii publicate de către ziarele vremii am şi fost recunoscuţi. Nu am scăpat de presentimentul că întreaga afacere fusese montată cu intenţia de-a ne pune într-o lumină proastă şi de-a stârni ura locuitorilor indieni a oraşului, de la bun început.

Presupuneam că Marian o să-i dea în curând drumul micului indian întrucât atitudinea indienilor devenea tot mai ameninţătoare. M-am înşelat însă. Dimpotrivă îl ţinea strâns de mână, fără a-i provoca durere.

Am ajuns astfel în faţa clădiri poliţiei unde deja s-adunase o mulţime de oameni, care strigau şi profanau ameninţări.

Colonelul Shemess, căruia agitaţia din faţa clădirii nu-i scăpase, ne ieşi în întâmpinare.

— Ce se-ntâmplă aici, domnilor? strigă el. Am avut azi înainte de masă o convorbire telefonică cu colegii din Nagpur. Tocmai acum a sosit o telegramă a viceguvernatorului din Calcutta. Am fost însărcinat mai întâi

domnilor, să vă exprim recunoştinţa guvernului Indiei. Aţi făcu atât de multe pentru restabilirea ordinei şi siguranţei statului. Personal m-am bucurat foarte mult că voi avea în fine prilejul să vă cunosc. Pot să vă invite la locuinţa mea din oraş şi vă rog s-o consideraţi ca pe propria dumneavoastră locuinţă!

În timpul lungi şi măgulitoarei cuvântări a înaltului funcţionar guvernamental, îl privi pe Marian pe furiş şi mă întrebam ce va răspunde. După o înclinare politicoasă a prietenului meu, acesta începu:

— Vă mulţumesc mai întâi în numele meu şi apoi a camarazilor mei aici de faţă pentru cuvintele adresate. Ceea ce am făcut şi vom face, nu s-a datorat străduinţei noastre de-a dobândi onoruri ci de-a sluji dreptatea şi de-a preveni ori de câte ori este posibil vărsarea de sânge, care e fără sens întotdeauna. Dacă ceea ce facem e de mai mare sau mai mică importanţă, nu joacă un rol major în decizia noastră. Micul hoţ de-aici de exemplu…

Cu asta am ajuns în miezul problemei care ne frământă. Câteva minute mai târziu şedeam în biroul şefului poliţiei, elegant mobilat şi fumam câte o ţigară. Shemess ascultă cu atenţie relatarea prietenului meu. Apoi se-ntoarse spre tânăr:

— Cine ţi-a dat însărcinarea să-i furi pe *Sahibi?* răspunde imediat sau voi pune să fi bătut.

Tânărul indian rămase mut şi nu spuse nimic, chiar dacă fusese ameninţat cu o bătaie zdravănă.

— N-are nici un sens, mi-am imaginat eu c-aşa se vor petrece lucrurile. Daţi-i drumul băiatului.

În limba franceză, pe care băiatul sigur n-o înţelegea, Marian adaugă:

— Puteţi dispune ca băiatul să fie urmărit cât mai discret? Sunt sigur că nu a acţionat din proprie iniţiativă. La început ne-aş fost furat bagajul, acum se-ncearcă ceva asemănător dar într-un mod diferit. Cine-ar putea sta în dosul întregii afaceri?

— Cu siguranţă un fanatic! fu de părere Shemess, degajat, după care apăsă pe un buton. Apăru un funcţionar căruia îi dete instrucţiuni să-l conducă pe băiat afară şi să-l supravegheze.

— Nu veţi obţine nimic de la mine, strigă în aceeaşi clipă spre mirarea noastră tânărul, care dispăru ca un fulger din încăpere.

Întreaga scenă ne dădu de gândit. Colonelul începu să se plimbe energic încolo şi-ncoace prin încăpere, apoi se opri în faţa lui Marian căruia-i spuse:

— Ce-ar mai trebui să întreprindem acum domnule Farrow? Nu prea am de gând să stau şi să aştept până va începe dansul aşa cum s-au petrecut lucrurile la Nagpur. Am de la vicerege doar toate instrucţiunile ca să înăbuş încă-n faşă toate încercările de răscoală ale indienilor. De la ultima conferinţă ţinută la Londra, situaţia în teritoriu s-a schimbat drastic. Cei mai importanţi conducători ai Congresului Indian au fost arestaţi. S-ar fi putut spune că Hidrei i-au fost tăiate capetele dar poate că m-am înşelat. În locul unui lider arestat răsar alţi zece în acelaşi loc, care caută să semene agitaţie şi nelinişte în ţară. Guvernul e hotărât de data asta să meargă până la capăt şi să pună lucrurile la punct.

Colonelul Shemess era la fel de vorbăreţ pe cât era de jovial şi era un orator desăvârşit în societate. După o scurtă pauză continuă:

— Se presupune în cercurile înalte ale puterii, domnilor, că nici de data asta nu veţi precupeţi eforturile pentru a demonta planurile celor care visează la o răscoală generală, aici în India.

Marian se-nclină din nou şi continuă:

— Mulţumim pentru încredere, dar trebuie să refuzăm de-a ne alătura unei părţi sau alteia. Suntem întotdeauna de partea acelora care pe moment slujesc adevărul şi păstrează ordinea şi liniştea de drept. De fapt în esenţă suntem cât se poate de neutri, atâta timp cât nu suntem atacaţi. Dacă se comite o nedreptate pe faţă – şi chiar dacă aceasta ar fi comisă de regimul britanic actual – noi vom protesta întotdeauna, la fel de puternic ca atunci când aceasta nedreptate şi fapte reprobabile sunt produse de acel care luptă pentru libertate, independenţă şi neatârnare.

Colonelul îşi păstră pe tot timpul discursului lui Marian zâmbetul său curtenitor.

— Răspunsul acesta mă onorează domnule Farrow, zise el grav. Dacă dumneavoastră sau prietenul dumneavoastră aţi fost cumpărabili, guvernul meu nu s-ar mai fi interesat de dumneavoastră. Tocmai datorită poziţiei principiale pe care o aveţi v-aţi câştigat unanima apreciere.

Cu asta partea generală a discursului oficial se terminase şi ne puteam concentra asupra chestiunilor practice.

— Cel mai inteligent agent la meu s-a îmbrăcat în straie indiene şi-l urmăreşte acum pe micul hoţ indian, continuă colonelul. Mă gândesc să aşteptăm până se-ntoarce omul meu.

Marian aprobă, dând din cap. Lucknow este un oraş important, dar vechi şi fiind aşezat pe ambele maluri ale

fluviului Gumti are o mulţime de străzi şi străduţe pe care un european s-ar sfii să le viziteze. Dacă unul din indigeni ar urmări un ţel ascuns, cu siguranţă că ar căuta refugiu şi acoperire într-unul din colţişoarele acestui oraş, aflat pe malul fluviului.

Am aşteptat o oră, apoi două ore, dar agentul secret n-a mai apărut.

— Să i se fi întâmplat ceva lui Thomson, se întreabă deodată neliniştit Shemess. Trebuia să fie demult îndărăt!

Asta era şi părerea noastră, Marian însă nu vorbi deschis de asta, deşi vedeam c-a renunţat deja să mai creadă în întoarcerea poliţistului.

Shemess se mai plimbă de câteva ori, încoace şi-n colo prin birou, după care se calmă. În schimb se duse şi declanşă alarma în toate încăperile poliţiei.

Peste tot se deschideau uşi, năvăleau oameni. Flegmaticul englez de-abia-i puteai recunoaşte acum.

— Declanşaţi imediat o razie completă! strigă el. Trebuie să-l căutăm pe Thomson.

În câteva cuvinte pe care ăi le împărtăşi pe coridor, aflară cu toţi de misiunea lui Thomson.

— Dacă se opune rezistenţă, atacaţi fără milă, îşi încheie colonelul îndemnurile.

— Am putea lua şi noi parte la razia asta, întreabă Marian.

O clipă sau două, şovăi colonelul asupra răspunsului pe care urma să-l dea, după care spuse hotărât:

— În interesul dumneavoastră propriu v-aş sfătui să n-o faceţi domnilor. Vă cunosc curajul, dar nu cunoaşteţi Lucknow-ul.

— Ştim ce s-a petrecut aici în 1857, domnule colonel, am ripostat eu.

— V-aş ruga totuşi, mai întâi să-mi ţineţi tovărăşie. Dendată ce ştim ceva mai precis nimic nu vă va sta în cale să participaţi la operaţiune. În bungalow-ul meu, care e păzit de vreo 12 oameni veţi fi în siguranţă.

Marian acceptă propunerea şefului de poliţie, în timp ce afară vreo 50 de oameni, încărcaţi în dube porniră pe urmele camaradului lor Thomson. Era ora 4 după-amiaza. O privire aruncată pe fereastră mă convinse că toată acea mulţime de oameni dispăruse din faţa sediului poliţiei. Cum va evolua povestea asta nu puteam şti, dar un lucru îl ştiam cu siguranţă: stăteam pe un butoi de pulbere, gata să explodeze în fiecare secundă.

Brusc simţi dorinţa inexplicabilă de-a alerga la fereastră şi a o deschide. Parcă m-ar fi cuprins o putere magică şi-am

alergat la fereastră, deschizând-o şi aplecându-mă din ce în ce mai mult peste pervazul ei. Şi dacă Marian nu m-ar fi prins chiar la timp m-aş fi rostogolit afară. Soarta mi-ar fi fost astfel pecetluită, dacă cădeam pe fereastră. Biroul lui Shemess se afla la ultimul etaj, iar jos era curtea cimentată, după care urma grădina.

— Ce s-a întâmplat cu tine Robert? strigă Marian îngrijorat.

Eu însumi nu-mi puteam da seama.

— Tremuri din tot corpul şi ai fruntea transpirată, Robert.

Shemess scutură din cap.

— Am crezut că vrei să iei puţin aer la geam domnule Bertram.

Încă nu eram capabil de un răspuns. Toate mădularele îmi erau ca paralizate, în timp ce genunchi îmi tremurau parcă m-aş fi ridicat pentru prima dată din pat după o boală grea şi îndelungată. Părea că întregul cap îmi era închis într-un cerc de fier, care se strângea tot mai mult.

— O să vă explic ce cred eu domnule colonel, începu Marian, stăm în faţa unui duşman invizibil care dirijează totul prin puterea voinţei sale, deşi se află departe de-aici, posesor de multe vapoare manevrabile, aparate aeriene ghidate prin comenzi, torpile şi câte altele. Ceva semănător se petrece şi cu gândurile omeneşti. Gândurile sunt lucruri spun filosofii. De când sunt în India, am trăit pe propria-mi piele, lucrurile astea. Nu sunt arme mai puternice decât gândurile. Un fachir care dispune de puternice forţe telepatice, i-a transmis prietenului meu ordinul de a merge la fereastră de a o deschide şi de-a se arunca prin ea.

Robert nu s-a gândit la nimic rău de aceea n-a opus suficientă rezistenţă prin voinţa sa. N-a ştiut măcar ce face, trebuia numai să se supună la ceea ce i se cerea.

Colonelul care ascultase atent cuvântarea lui Marian, încuviinţă în tăcere.

— Ai dreptate domnule Farrow. Şi eu cunosc fachiri care pot dispune de o astfel de putere. Din fericire nu le-am experimentat voinţa pe propria mea persoană. Ce-aş putea face însă să vă protejez pe dumneavoastră?

— Împotriva acestor emanaţii sau fluxuri de voinţă nu există alt antidot decât propria ta voinţă, domnule colonel.

Între timp mi-am revenit atât de mult, încât am putut înţelege totul, adică ceea ce spusese Marian. Numai la cap mai simţeam o ameţeală înăbuşită. Treptat devenii conştient c-am trecut printr-o primejdie de moarte.

— Mulţumesc Marian, şopti eu şi-i întinsei mâna, pe care el mi-o strânse şi-o ţinu atâta de mult într-a sa până când cu-n ultim spasm mă eliberai de tot răul care era în mine.

— Mai aveţi încă dorinţa domnilor după această probă să vă mai angajaţi în această aventură al cărui sfârşit e încă atât de incert? întreabă Shemess.

Acum că mi-am recăpătat pe deplin puterile şi voinţa am spus pe acelaş ton cu Marian.

— Da, bineînţeles!

— Cum vreţi, fu de părere colonelul. Fiecare are numai o piele pe care şi-o poate duce la piaţă s-o vândă cum vrea. Că n-aţi vrut să fiţi învinşi de un fachir indian, pentru mine e clar, poate că nici eu n-aş fi procedat altfel. Shemess merse la geam, pe care Marian între timp îl închisese. Păli şi arată cu mâna afară:

— Am bănuit eu, mai gemu el şi-şi strânse buzele atât de tare, încât parcă deveniseră o singură linie.

Am sărit în picioare şi-am alergat la fereastră. Se vedea un convoi lung de poliţişti care se-ntorceau din razia efectuată. Mergeau unui după altul după o maşină de transport care purta pe ea trupul unui om mort. Marian murmură numai printre dinţi:

— Ăsta nu poate fi decât Thomson! Aşa şi era. Colonelul tremura din toate mădularele, petrecându-şi mâna peste ochi şi frunte. Dar mâna îi căzu pe lângă corp, transformându-se în pumn.

— Moartea lui Thomson va fi răzbunată spuse el încet dar cu hotărâre. Nu voi mai cruţa pe nimeni de astă dată.

Aici se înfăptuise o crimă ordinară şi devenise clar că micul indian care încercase să ne fure acţionase la ordin mai înalt. Pe acest om trebuia să-l căutăm şi să-l cunoaştem orice s-ar întâmpla şi oricât ne va costa. Oamenii dădură jos din maşină cadavrul lui Thomson şi-l aduseră în clădirea poliţiei. Înaintea casei nu se mai afla nici un indian, parcă s-ar fi strecurat cu toţi în cine ştie ce colţişor necunoscut sau văgăună. Situaţia asta nu-i scăpase lui Shemess. Cum ar putea da acum ordin să se caute indianul invizibil în casa acestora? Indienii sunt un popor curios, dacă se-ntâmplă ceva într-un loc, se adună grămadă să vadă despre ce este vorba.

Coborârăm cu Shemess jos, în marele vestibul. Trupul lui Thomson fu pus pe o targă şi camarazii lui îl înconjurară din toate părţile, gravi şi tăcuţi. Pe feţele lor se citea lămurit sentimentul de care erau stăpâniţi: răzbunare. Când şeful poliţiei pătrunse în vestibul unde se afla mortul, oameni săi

luară poziţia de drepţi, dar acesta le făcu semn să-şi reia poziţia iniţială şi le spuse:

— Camarazi! Unul dintre ai noştri a plecat de lângă noi, ucis de o mână criminală. Aceasta ne obligă mai mult decât oricând de a nu precupeţi nici un efort în lupta noastră pentru liniştea securitatea şi ordinea în ţara asta. Vom răzbuna moartea camaradului nostru. Pacea fie cu el şi cinste memoriei sale. Poliţişti îşi dădură jos căştile şi-şi aplecară capetele ca pentru rugăciune. Se vedea pe chipurile lor că de-abia aşteptau să treacă la ordine pentru a-şi îndeplini dorinţa de revanşe.

Chiar şi-n noi ardea flacăra hotărârii de-a nu cruţa nici un efort de-a da de urma misteriosului individ, responsabil de toate acestea. Asta devenea de fapt sarcina noastră principală deocamdată.

Shemess se-ntoarse pe călcâie, se-ndreptă înspre ascensor şi ne făcu semn să-l urmăm. Nu zise nimic, ne urcarăm la ultimul etaj, o luă pe coridor şi deschise uşa biroului său, ne lăsă să intrăm şi spuse după un timp, după ce-am luat cu toţi loc pe fotoliile comode:

— Domnii mei, chiar dac-am folosi toată puterea noastră armată, nu ne va folosi prea mult în această chestiune. Poate că vă va reuşi dumneavoastră, datorită experienţei, cunoaşterii ţări, în sfârşit datorită curajului recunoscut în mod unanim de către toţi să-l găsiţi pe ucigaşul camaradului nostru Thomson. Omul din umbră care a făcut această grozăvie sau a plănuit-o, sau i-a fost impusă, trebuie neapărat prins. Vă dau toate împuternicirile necesare, vă rog numai să fiţi extrem de precauţi. Viaţa vă este în primejdie! Vreţi să primiţi această misiune, domnilor? Vă rog asta nu cu uşurinţă sau plăcere, căci sunt conştient că poate vă trimit în braţele morţii, dar mai sunt conştient că cu tot aparatul meu poliţienesc nu voi reuşi. Oamenii şi aici mă refer la indieni, mă cunosc pe mine şi pe poliţiştii mei, ca şi serviciul meu secret. Poate veţi reuşi dumneavoastră, deşi sunteţi la rându-vă cunoscuţi datorită relatărilor din ziare şi fotografiilor publicate. Sper să nu-mi refuzaţi această cerere.

Nu i-am refuzat-o. Marian îi strânse în tăcere mâna colonelului Shemess. Aceasta echivala cu o promisiune.

III
MOSCHEEA IMAMBNRA

MAUSOLEUL ULTIMULUI DINASTIC Assaf-ud-Dunlas, este construit din marmoră albă şi este amplasat în moscheea Imambnra, mausoleu de-o măiestrie artistică desăvârşită, aproape tot atât de vestit ca şi Moti-Mahall, Prinţul Perlelor, care e mai ales renumit datorită colecţiei de manuscrise orientale.

Am citit doar multe lucruri despre aceste două construcţii care fac din Lucknow, ele singure un punct cert de atracţie pentru toţi cercetători de relicve şi antichităţi.

În seara aceleiaşi zile când am sosit la Lucknow ne-am stabilit cartierul general în bungalow-ul şefului poliţiei şi-am cinat acolo, datorită bunăvoinţei soţiei acestuia şi am pornit să admirăm aceste monumente de artă ale glorioasei epoci indiano-mahomedane. Bineînţeles că n-am uitat însărcinarea principală pe care ne-o încredinţase Shemess. Evident că şi-n cazul că nu ne-ar fi cerut expres colonelul Shemess tot ne-am fi ocupat de rezolvarea acestei probleme, acum eram însă oficial investiţi ca să spun aşa şi asta era de natură să fie imbold în plus, în munca noastră.

Moscheea stătea-n lumina albăstruie a razelor de lună iar marmora albă strălucea parcă din interior. Strălucirea mată a pietrelor preţioase şi tăcerea prafului în care era scufundat lăcaşul ne umplu de-o vrajă deosebită. Chiar şi Pongo, care ne urmase cu Maha, păstră o tăcere evlavioasă.

Eram atât de mult cufundat în contemplarea moscheii din marmoră, încât nu m-am mai uitat în spate, chiar şi Marian care stătea lângă mine, părea transformat de vraja impresiei pe care-o degaja vechea clădire.

Cum s-a-ntâmplat nu mai ştiu: a trebuit subit să mă întorc. Dispăruseră Pongo şi Maha şi doar ştiam cu siguranţă că ambii stătuseră în spatele meu.

— Mariane, am şoptit.

Prietenul meu se-ntoarse imediat, parcă ştiuse dinainte despre ce este vorba.

Locul era scăldat în lumina razelor de lună, deci luminat oricum şi nu puteam presupune că Pongo şi cu Maha au dispărut dintr-odată de pe faţa pământului. Chiar dacă ne găseam în India patria minunilor, nu puteam crede în lucruri supranaturale.

Oameni nu se pot evapora aşa pur şi simplu, dacă un alt om nu este amestecat în treaba asta.

Un moment Marian stătu ca paralizat, apoi îşi smulse pistolul din cingătoare şi…

Dar asupra cui voia să pornească? Nici un om nu se găsea prin apropiere. Locul viran din faţa moscheii era ca măturat, nu se vedea nici măcar o urmă pe nisipul fin galben, care acoperea pământul. Marian dădu ocol clădirii, în timp ce eu am rămas locului cu sentimente foarte confuze.

Camaradul meu trebuia să se întoarcă repede. Am aşteptat şi aşteptat, dar Marian nu mai veni înapoi.

O pornise pe partea stângă a moscheii. Unde să fi rămas? Am rămas ca împietrit. În jurul meu se petrecea evenimentele pe care nu mi le puteam explica în nici un fel.

Pongo şi cu Maha au dispărut. Marian a dispărut la rându-i şi el. Aproape că nu îndrăzneam să fac un pas în faţa sau înapoi. Ochii mei se uitau în toate părţile, dar nimic deosebit nu-mi bătu la ochi.

Locul viran era pe mai departe scăldat în lumina argintie a lunii, care ţesea o pânză magică. O putere de nestăvilit mă mâna înainte. Nu mă puteam împotrivi şi a trebuit să urmez acelaşi drum pe care-l luase şi Marian. Mi se întâmplă ca şi-n după-amiaza asta, când o forţă misterioasă mă mâna spre geam, mă chema să mă aplec în afară şi asta până ce amenințau spre geam, mă chema să mă plec în afară şi asta până ce amenințau să cad şi să mă zdrobesc de pavaj.

Dispăruse de asemenea orice rezistenţă împotriva voinţei străine. Din nou am ajuns fără puterea în mâna fachirului invizibil. Ca şi un lunatec păşeam înainte. Încet dădeam târcoale în jurul moscheei. Deodată am văzut într-un colţ o figură pândind. Cine era, figura vreunui zeu sau ce…? Dintr-odată figura se mişca, păşi înainte şi ridică mâna.

Ca la comanda m-am oprit şi nu m-am mai mişcat ca o păpuşă care se mişca trasă de sfoară şi-apoi tot la comandă se opreşte brusc.

Pentru un timp vedenia mă ţinu sub vraja ei, după care ochii mei se-ntoarseră de jur împrejur. Am observat cu această ocazie că de jur împrejurul moscheei se găseau făcute nişte nişe.

În fiecare din aceste nişe se găsea o siluetă a unui zeu, în mărime naturală, a unui stat de om. Toate astea păreau că prind viaţă deodată şi păşiră asupra-mi. Figurile de zei păşiră spre mine, mă luară în mijlocul lor şi merseră cu mine – încet şi fără să facă nici un zgomot – în interiorul moscheei.

Nişa, în care stătuse figura ce ridicase prima mâna era un mic culoar, care cu siguranţă nu era folosit. El se-nchise imediat în urma mea.

Încă n-am ajuns în sanctuarul propriu-zis ci într-o sală cu colonade, care străluceau albăstrui în lumina fadă a lunii. Păreau a fi turnate din marmoră.

Am mers mai departe şi-am ajuns într-o construcţie în formă de cupolă, magnifică, bătută peste tot în aur şi pietre preţioase. Am putut să observ toate astea, deşi mă aflam încă sub influenţa puterii străine.

Convoiul nostru ciudat se-ndreptă spre fundul moscheei. Acolo se găsea o perdea aurită, uriaşă. Îndărătul acesteia, se auzea o muzică stranie şi ademenitoare, cum rar mi-a fost dat să aud.

Înaintea draperiei – pe un covor vechi de mare preţ – stătea, cu picioarele încrucişate, un preot cu ochi ficşi, ce scânteiau ameninţători. Purta un turban verde, în care era încrustată semiluna profetului. În jurul preotului stăteau într-o poziţie umilă între 10 şi 12 alte siluete. Spre acestea se-ndreptară, misterioşi mei însoţitori, îngenunchează unul după altul şi făcură un cerc în jurul preotului aşezat în mijloc.

Totul nu m-ar fi emoţionat atât de tare, ca alt tablou, care mi-a făcut sângele să îngheţe în mine.

La picioarele misteriosului preot zăcea Marian nemişcat. Lângă el stătea Pongo şi cu Maha. Toţi păreau ca morţi. Să fi fost hipnotizaţi de către preot? Nu erau în stare să se mişte? Aşa se părea, altfel nu găseam nici o explicaţie a acestui mister. Că Marian fusese hipnotizat şi doar el dispunea de-o putere a voinţei mult mai mare decât mine, era un semn al puterii acestui preot. Am ştiut din instinct că şi cu mine lucrurile îi vor merge la fel de uşor dacă nu şi mai uşor.

Moscheea Imambnra, care aparţinea cultului mahomedan nu era deloc părăsită aşa cum ni se spusese înaintea călătoriei la Lucknow, ea ascundea viaţa şi înc-o viaţă foarte misterioasă.

Ce voia fanaticul cu privirea aceea scânteietoare de la noi?

Încă din junglă neobservase. Acum iată, îşi atinsese ţelul.

Ne avea pe toţi trei, împreună cu ghepardul în puterea lui, acum putea fi mulţumit. Nici azi nu găsesc cuvinte pentru situaţia ciudată în care ne aflam. Vedeam totul, auzeam fiecare zgomot, înţelegeam ce se petrece cu mine şi cu cei din jur, atâta doar că nu eram în stare a întreprinde nimic.

Cu toată sforţarea căutai să mă împotrivesc voinţei dominatoare, străină. Voiam să-mi păstrez judecata, dar nu numai aşa s-o gândesc, s-o fac. Ochii preotului ardeau în ai mei şi-mi conduceau fiecare nouă sforţare la zădărnicie. Deodată preotul ridică mâna şi muzica amuţi:

— Bhiwa ţi-a poruncit să nu vii aici pentru a renunţa la răzbunare, începu să vorbească misteriosul personaj. Ai încercat împreună cu prietenul tău care – aşa cum vezi – se află deja în puterea mea, să zădărnicească planurile noastre de-a elibera India de jugul englez. Mahomedanii şi hinduşii sunt azi de acord, că au un ţel comun: Libertatea! Iar acest ţel nu poate fi primejduit. Cine îndrăzneşte s-o facă este duşmanul nostru. Voi aţi îndrăznit şi încă zilnic. Nimic nu-i rămâne ascuns lui Bhiwa. Eu vă citesc gândurile şi… vi le stăpânesc. Îţi spun şi ţie Robert Bertram, că tu şi prietenul tău aţi ajuns la sfârşit. Până aici şi nu mai departe!

Din nou ridică preotul braţul. Muzica începu din nou cu putere. Un zgomot sacadat de tobe îmi răsună continuu în urechi. Dar tonalitatea acestei noi melodii se deosebea de aceea pe care-o ascultasem la început, aceasta era războinică, poruncitoare.

Din nou melodia se opri ca la comandă. O voce blândă umplea acum încăperea, aşa cum nu auzisem nici în cele mai selecte biserici creştine. Figurile de zei dimprejur, începură să cânte. Bhiwa care se autointitulase preotul suprem, se alătură corului. Vocea sa de bas răsuna ca o orgă, adâncă, plină şi curată.

Dintr-odată am simţit cum preotul supreme încearcă încăodată să mă hipnotizeze. Atunci îmi veni un gând în minte: am procedat astfel, ca şi cum m-aş fi lăsat în voia voinţei omului, închisei ochii ca la comandă şi mă comportai ca un subiect hipnotizat. Am procedat corect, întrucât am simţit aproape fizic, cum tăria voinţei străine slăbi. Preotul suprem mă crezu de-acum în hipnoză şi-şi recheamă puterea voinţei care se abătuse supra mea. Câteva momente mai târziu, zăceam ca şi mort alături de Marian şi aşteptam desfăşurarea lucrurilor care-or să se-ntâmple.

La urechi îmi pătrunse un hohot batjocoritor de râs. Bhiwa bătu din palme. Am privit cu ochii întredeschişi. Siluetele din jurul preotului suprem se ridicară din liniştea lor stoică şi formaseră un cerc în jurul lui.

Bhiwa recită câteva versuri din Coran. Acestea se refereau la duşmani islamului şi la necesitatea sa a-i distruge. Cu figuri evlavioase preoţii din jur ascultară cuvintele murmurate ale mai marelui lor Bhiwa, îşi mişcară capetele încolo şi încoace şi-şi traseră fulgerător săbiile lungi şi îndoite pe care le păstraseră pe sub veşminte. Păreau să fie săbii turceşti. Le ridicară şi vârfurile lor se ciocniră într-un clinchet împreună.

Cu o urare a armelor înfierbântate îmi apăru lunga litanie acum. Când aceasta se termină, cei trei preoţi se înclinară, îmbrăcaţi în veşminte albe şi lungi, spre noi şi-apoi ne ridicară în sus. Locul pe care stătea Bhiwa, încăperea cu covorul pe care stătuse Bhiwa, dintr-odată… dispăruseră şi lăsară un loc gol care-mi amintiră de o scenă, ce dispare brusc din vedere odată ce reprezentaţia este terminată. Perdeaua se ridică din nou. Ne trezirăm pe o podea înclinată, după care ne-am simţit coborând în adâncime. Cinci preoţi ne-au însoţit pe drum cântând.

Deasupra, micuţa sală a moscheei părea goală. Moscheea Imambnra avea deci secretele sale şi cine ajungea să le cunoască, putea să-şi piardă uşor viaţa în labirint.

Numai datorită stratagemei mele, de-a mă comporta ca un hipnotizat am putut să percep tot ce sa-ntâmplat în jurul meu.

Nedumerit m-am uitat în jurul meu. Din păcate Marian nu stătea în vecinătatea mea şi-mi părea foarte rău.

Ne-au coborât cinci sau şase metri. Aerul stătut şi umed se simţea de peste tot. Se părea că ne găsim într-o criptă mortuară.

După câte am citit despre oraşul Lucknow ar fi trebuit să se găsească aici câteva moaşte ale profetului. Dar dacă ne-am lua după ce se spune, ar trebui din toate oasele astea să se refacă un întreg colegiu de preoţi, dacă ar fi să se reconstituie vreodată.

Aşadar în această criptă subpământeană ar trebui să se consume ultima noastră oră pe pământ Pregătirile pentru expedierea noastră într-o lume mai bună fuseseră deja făcute.

Am văzut un gang lung, pavat cu pietre mari şi grele care probabil că ducea de aici din subteranele moscheei la Mausoleul lui Assaf-ud-Daula. Culoarul sau gangul acesta părea să fie tot atât de vechi cât şi moscheea sau monumentul funerar al ultimei dinastii. La capătul acestui coridor lucea o lumină albastră magică. Poate în acolo era Bhiwa, poate că fundase aici o sectă printre adepţii mahomedanismului. Cine putea să ştie asta într-o ţară ca India mustind de atâtea secte şi comploturi într-o ţară în care pasiunile politice de-abia erau acoperite de pojghiţa relaţiilor superficiale dintre oameni şi partide. Şi mai presus de toate într-o ţară în care stătea pe un butoi de pulbere, gata oricând să explodeze.

Acum eram păziţi de vreo duzină de preoţi cu săbii lucitoare. Mi-ar fi plăcut să ştiu ce se întâmplase cu Pongo şi cu Marian, pe care nu-l vedeam în continuare, decât zăcând într-un somn cataleptic. Cu Maha se petrecuse acelaşi lucru, el nu putea în nici un caz să se prefacă. Dar cu Pongo? Dar

mai întâi Marian! Să fi fost oare prietenul meu, care era întotdeauna, prevederea întruchipată de data asta păcălit?

Zăceam cât se poate de liniştit cu ochi închişi dormeam de tot, lăsând o posibilitate de supraveghere a evenimentelor din jur aruncând din când în când priviri furişe spre Marian şi Pongo. Speram tot timpul ca această încremenire hipnotică clipă să se ridice în picioare. Cel puţin dacă unul din aceştia s-ar mişca cât de puţin, pentru a-mi da de ştire, că starea de hipnoză e numai trucată! Din păcate strădaniile mele de-a observa cât de cât ce se petrece, erau îngreunate de semiobscuritatea care domnea în jur.

Ce se petrece dincolo în cavou, puţin mai sus de unde se scurge lumina albăstruie, nu puteam descoperi nimic. Ne găseam totuşi după părerea mea la şase metri adâncime sub pământ. O răcoare neplăcută domnea în încăpere. Picioarele îmi amorţiseră iar mâinile mi le puteam mişca numai cu greutate. Nu puteam risca însă să fac nici o mişcare şi trebuia să stau tot timpul nemişcat şi să fac pe mortul.

Aşa ceva nu era deloc plăcut. Şi mai neplăcut era gândul, ce-o a urmeze acum, cum ni se va hotărî soarta?

Un înţelept, filosof sau poet spunea odată: „să ai răbdarea şi să ştii să aştepţi, asta e esenţa vieţii”! Poate că avea dreptate, dar uşor nu era în nici un caz să te obişnuieşti cu aşa ceva şi mai ales să-ţi drămui întreaga filosofie a vieţii după asta.

Speram ca preoţii să mai dispară odată, ca să mă pot convinge de-a binelea dacă Marian şi Pongo erau sau nu sub hipnoză, sau numai o mimau aşa cum făceam eu acum. Însă nu-mi era permis în nici un caz să mă trădez. Tot timpul ochii ageri de lynx ai preoţilor vegheau asupra mea. O simţeam mai bine zis, pentru că de văzut prea bine, evident că nu eram în stare s-o fac.

Aproape că-mi veni să trag o înjurătură zdravănă englezească!

În spate de unde venea lumina albastră părea să înceapă îndată „dansul”. La început muzica se redeşteaptă în tonalitatea ei obişnuită, dar totuşi c-o notă de stridenţă în plus, care-ţi biciuia nervii.

Apoi, preoţii se aplecară din nou asupra-mi pentru a mă lega. Întrucât nu ne mişcam ne-au legat solid şi de-a adevăratelea.

Pe Maha nu-l supravegheau de fel. Credinciosul ghepard nu se putea trezi din somnul hipnotic.

Muzica crescu în volum, deveni tot mai tare şi mai sălbatică. Deodată toţi preoţii care ne supravegheau dădură

buzna în coridor. Agitau încă săbiile scurte şi strâmte după care… dispărură. Unde oare?

Numai un om în situaţia mea, care a văzut în Mecca, dervişi cuprinşi de amoc, ştiu la ce se poate aştepta de la ei.

Chiar dacă nu mai puteam să văd nici un preot în apropiere, îi auzeam totuşi. Cel puţin auzeam vocea lui Bhiwa. El se ruga tare cu o anumită emoţie, care creştea din minut în minut. Glasul de bas, răzbătea deasupra strigăturilor infernale ale preoţilor, care împletite cu muzica, creau un tumult nemaiîntâlnit.

Acesta era momentul pe care-l aşteptam, pe care şi Marian îi aştepta demult.

IV
TREI OAMENI ŞI UN ANIMAL DE PRADĂ

CEATA DE PREOŢI făceau o gălăgie infernală în cavoul în forma de cupolă al lui Assaf-ud-Daula. O voce pătrunse mai cu seamă în urechea mea, care-mi risipi toate îndoielile, făcându-mi să-mi renască speranţa.

— Maha!

Dintr-o săritură, credinciosul ghepard care până acum stătuse ca mort ajunse pe picioare. După ce privi cu luare aminte-n jur sări spre camaradul meu, Marian care zăcea în apropiere şi începu să-i roadă legăturile. Se părea că credinciosul animal, aşteptase numai acest moment prielnic pentru a trece la lucru. Mormăia liniştit sau mârâia din când în când frecându-şi botul de umărul lui Marian. În curând Marian fu liber. Animalul sări asupra lui Pongo şi procedă în acelaşi mod apoi asupra-mi şi ne slăbi legăturile.

— Staţi culcaţi, îi scapă printre buze lui Marian.

Acum am tresărit de bucurie că situaţia atât de dramatică la început s-a schimbat şi totodată să mă stăpânesc să nu strig de bucurie. Dar nu trebuia să permitem preoţilor să ştie ce se petrecuse aici în lipsa lor. Mai întâi de toate trebuia să ne facem un plan de salvare.

— Jos Maha, jos! îi strigă Marian ghepardului nostru. Rămâi liniştit. Credinciosul ghepard se-ntinse la pământ şi rămase atât de nemişcat şi ţeapăn acolo, de parcă s-ar fi găsit şi de data asta sub hipnoză.

Ce va propune Marian să facem? I-am lăsat lui iniţiativa.

— Indieni nu deştepţi, *Masser* Farrow, deştept şopti Pongo. Un rânjet trecu peste faţa acestuia, în timp ce zăcea în continuare pe jos ca ameţit.

Marian se lăsa rareori surprins şi ştia să găsească de obicei, chiar şi-n cele mai deznădăjduite situaţii, căi de salvare.

Chiar aventura de faţă era un exemplu în acest sens. Îi lăsase pe preotul şef să creadă i-a fost înfrântă voinţa, l-a făcut şi pe Pongo să joace acelaşi teatru.

Căpetenia preoţilor care afirmaseră mândru despre sine, că poate citi gândurile oamenilor, iată că nu putuse citi gândurile lui Marian şi crezuse că starea noastră aparentă de hipnotism, fusese reală.

Asta dovedea că sentimentul puterii absolute şi a încrederii nelimitate-n sine îi jucase de data asta o festă mai marelui preoţilor.

Altfel ar fi mirosi ce se întâmplă aici.

— Vom aştepta aici, să vedem ce vor să facă cu noi, Robert. Nu mă îngrijorează numărul mare al adversarilor noştri şi faptul că suntem la şase metri sub pământul şi mecanismul…

Marian se întrerupse brusc, întrucât o ceată de mai mulţi preoţi se apropia de noi, în frunte cu Bhiwa. Erau cam 24 de preoţi înarmaţi şi-n fruntea acestora căpetenia preoţilor purta un fel de Potir sau vas, care parcă strălucea din interior.

Şi această lumina era albastră-azurie, pe care văzusem şi admirasem şi-n celelalte încăperi. Culoarea nu era roşiatică ca aceea a unei flăcări ci calmă şi de-o minunată claritate.

Privindu-l pe Bhiwa nu mă puteam abţine să nu mă gândesc la Parsifal, cavalerul sfântului Potir, al Graalului după mitologia germană, întrucât purta ceva asemănător în mâini.

Vasul era fără îndoială un potir de jertfă care era sortit să se adape din sângele nostru, dacă era să fim sacrificaţi pe altarul cine ştie căror zeităţi.

Islamul nu cunoaşte jertfă umană, nici în momentele sale anterioare şi nici astăzi. Dar poate că Bhiwa aparţine mai degrabă sectei Thugilor, care impuneau sacrifici umane în cinstea zeiţei Khali.

Va şi cum ar fi vrut să certifice presupunerile mele, preoţii se dispuseră odată ajunşi în încăpere din nou în formă de semilună. Bhiwa stătea cu potirul din care strălucea misterioasă lumină albastră-azurie exact în mijloc.

Toţi erau atât de cufundaţi în meditaţie, încât nici măcar n-au mai observat că noi nu eram legaţi.

Eram curios ce intenţiona Marian de data aceasta să facă. Acum era după părerea mea momentul decisiv.

Se auzi un şuierat undeva. Maha sărise-n picioare, cu-n salt impresionant îi sări căpeteniei preoţilor în faţă, acesta de spaimă scăpă potirul albastru, care se sparse cu zgomot de podea.

În acelaşi moment sărirăm şi noi în picioare, Marian, Pongo şi cu mine. Înainte ca preoţi să-şi revină din incantaţia lor religioasă, Pongo îşi şi făcuse treaba. Pumnii săi nimeriră bine şi la sigur. Preoţii leşinaţi fură legaţi cât ai clipi de Marian şi cu mine şi după câteva minute adversarii noştri stăteau deja cu toţi legaţi la pământ. Acum îşi arătă şi Bhiwa adevărata faţă. Ochii săi părură să scapere scântei. Proferă înjurături groaznice asupra necredincioşilor care au pângărit templul, în loc ca sângele acestora să curgă în potirul de sacrificii. Cel mai mult îl necăjea spargerea potirului şi-mi pot imagina de ce.

La un fluierat al lui Marian, Maha îl lăsă în pace pe Bhiwa, Pongo îl legă şi pe el alături de ceilalţi, Marian se apropie de acesta şi-i spuse:

— Ne pare rău, c-am fost siliţi să ne apărăm şi să vă legăm. Nu intenţionam să ne amestecăm în obiceiurile şi cutumele voastre, dar n-aţi ales bine victimele pentru jertfă, Bhiwa, ca om inteligent ar fi trebuit să cauţi alte metode pentru atingerea ţelurilor, decât crima. Am preţuit puterile pe care le ai, foarte mult chiar, dar ai ales să-l ucizi pe Thomson asta nu ţi-o putem ierta. El era absolut nevinovat. Trebuie să rămâi aici până la venirea poliţiei care va decide asupra faptelor comise. Asta nu este responsabilitatea noastră.

Bhiwa nu zise nimic, dar ochii săi scânteiau de mânie.

Îmi pare cu adevărat rău de omul acesta, care ar fi putut face multe, dacă şi-ar fi ales drumul drept.

Marian cercetă din nou legăturile preoţilor, satisfăcut continuă apoi să caute dispozitivul care permitea podelei mobile să ne trimită în sus, la suprafaţă şi pân-la urmă-l găsi. Nu era decât un mecanism foarte simplu, sub forma unei roţi dinţate care-ţi permitea apăsând-o să ridici sau să coborî podelele după plac.

Marian se gândea pe bună dreptate că oricum i-am fi legat de bine pe preoţi, ar putea fi eliberaţi din întâmplare, dacă oameni cu care aceştia sunt în legătură i-ar vizita tocmai acum. El presupunea pe bună dreptate că secta asta nu era formată doar din două duzini de preoţi fanatici, poate că mai există şi alţi indieni de care noi nu ştiam deocamdată nimic.

Pentru a fi siguri, Pongo cu Maha ar trebui să stea de pază în vreme ce noi am fi ajuns sus şi-am fi căutat o ieşire din templu.

În Bhiwa nu puteam avea deloc încredere şi nici o măsură în plus de siguranţă nu era prea mult.

Eram deja sus dar nu găseam deloc nişa care ne permitea să ieşim din templu. Puteam alege doar la întâmplare un gang de ieşire, întrucât era încă noapte speram să nu fim deranjaţi de cine ştie….

L-am lăsat pe Pongo cu Maha în imediata apropierea dispozitivului de coborâre, după o perdea grea. Am luat-o pe culoarul sau gangul ales. Uşile grele erau din bronz eram liberi şi totuşi nu prea ne folosea libertatea la nimic, deocamdată ne simţeam ca şi şoareci prinşi în cursă. Fără-ndoială l-am subapreciat pe Bhiwa.

Era el ce-i drept prizonier jos, în cavou, dar el era acela care cunoştea toate secretele construcţiei templului nu noi. Voinţa lui nu mai triumfa momentan asupra noastră, dar era

suficient de puternică pentru a-şi domina supuşi. Şi acest lucru aveam să-l simţim pe pielea noastră în curând.

Căutam cu disperare o ieşire, când am observat că pereţii din interiorul templului aveau şi ei nişe asemănătoare celor de afară. În fiecare din aceste nişe stătea o figură a unui zeu. Aş fi jurat că înainte nu erau aşa. Deodată toate aceste siluete de zei se animară şi prinseră viaţă, la fel ca acelea care ne târâseră de la bun început în pivniţa templului.

Bhiwa se pare că-şi mobilizase rezervele ultimei sale gărzi. Gândurile şi voinţa sa, poruncise acestor oameni să se comporte ca nişte automate. Nici n-ar fi fost aşa de rău dacă, zeităţile astea n-ar fi mărşăluit atât de metodic ieşind din nişele lor ca la o comandă, asupra noastră. Curtea din interiorul templului, în care ne găseam noi acum, era rotundă ca un turn. În mijloc stăteam noi şi circular de jur împrejur, asupra noastră veneau aceşti oameni cu figuri de zei, ţinând şi săbii în mâinile lor.

Erau cu atât mai grozavi cu cât mumiile alea se mişcau fără a face cel mai mic zgomot. Să fi fost oameni aceştia, din carne şi oase? Doar nu erau să fie zei adevăraţi treziţi la viaţă din piatră şi metal. Cât de puternică trebuie să fie voinţa lui Bhiwa, dacă deşi-n postura în care era, legat fedeleş în fundul pivniţei să fie strategul din umbră care făcea aici sus legea.

Cercul în care eram noi înconjuraţi se strângea din ce în ce. Marian şi cu mine vedeam cum se apropie tot mai mult săbiile atacatorilor. Mai lipseau câţiva metri pentru a ne ajunge.

— Parcă n-ar fi nimic real în toate astea Mariane! strigai eu.

Prietenul meu cugeta cu înverşunare, faţa sa părea împietrită de atâta concentrare. Lumina poleită a luni tremura în jur, făcând ca săbiile atacatorilor să capete o nuanţă albăstruie. Era atâta linişte încât ne puteam auzi respiraţia. Venise timpul să punem capăt circului ăstuia monstruos. Doar nu era să ne lăsăm omorâţi de ceata asta de fantome cu săbiile astea turceşti încovoiate.

Ce intenţiona Marian? Aşteptam să-mi dea un semn, în tot momentul. Potrivnici noştri care nu păreau nici oameni dar nici automate veneau spre noi cu o precizie şi o regularitate de care nici cea mai exersată trupă n-ar fi fost în stare.

Deodată Marian ţâşni înainte şi se aplecă fulgerător. Îl apucă pe primul adversar de picioare şi-l răsturnă. Îi urmai exemplul la rându-mi o fracţiune de secundă mai târziu. Prietenul meu scoase un tril ascuţit. Ca o furtună a junglei,

veni-n goană credinciosul nostru Pongo cu Maha. În momentul următor tabloul se schimbă. Figurile de zeităţi se transformară în oameni, care încercau din toate puterile să ne împungă cu săbiile lor. Eram într-un raport de forţe cam de 30 contra 3. Aici nu-ţi mai foloseau nici curajul şi nici îndrăzneala la nimic şi poate superioritatea spirituală, dacă mai folosea la ceva. Fără ajutorul lui Pongo, oricum am fi fost pierduţi. Cu-n strigăt furios de atac – care n-avea nimic divin în el – se repeziră toţi ca unul asupra noastră. Câteva secunde mai târziu lamele săbiilor, scânteiau în aer.

Îmi amintesc de un tablou pe care-l văzusem la Mecca. Un dans al săbiilor, executat numai de către dervişi.

Pongo îi smulse unuia din adversari sabia şi-acum lovea ca un turbat în jurul lui. Încerca de toate, să-i facă pe adversari noştri să scape săbiile din mâini. Asta îi reuşi de câteva ori. Preoţii nu scoteau nici un strigăt ci luptau cu-o hotărâre uimitoare dar în tăcere.

Pongo sângera deja, în mai multe locuri, dar el nu mai acorda atenţie acestor nimicuri. Pongo şi Maha în acţiune aşa cum nu i-am văzut niciodată. Nu-i mai puteam opri şi după o vreme am ieşit din luptă complexat de ce am văzut că se petrece în jurul meu.

Am fost victorioşi până la urmă, dar abia ne mai trăgeam sufletul şi gâfâiam ca după o alergare de maraton. Sângeram din mai multe răni. Pongo primise cele mai adânci răci dintre noi toţi – dar important era c-am câştigat şi adversarii noştri erau întinşi pe jos.

După o scurtă o pauză, am trecut să ne legăm prizonierii cu fâşii din draperiile pe care le găseam acolo, cel puţin pe acei care nu erau grav răniţi.

Acesta fusese cel de al doilea atac în noaptea asta. Dar încă nu eram în afara pericolului şi multe lucruri neplăcute ne mai puteau aştepta.

Apoi se-ntâmplă să vedem cea mai neaşteptată surpriză dintre toate. Bhiwa era liber! Doar Dumnezeu singur ştia, cum a fost posibil acest lucru, mai ales după ce Marian l-a legat întocmai pe el cu deosebită grijă. Bhiwa îşi trimise ultimele rezerve în luptă şi aşa părea că se bazase numai pe preoţi ai căror fanatism era deosebit de puternic. Mai târziu în călătoriile noastre prin India urma să aflăm că secta acestuia era mult mai largă şi mai răspândită, invadând şi alte domenii de care noi nu aveam cunoştinţă.

Bhiwa n-avea de gând să participe direct la luptă, stătea lângă uşa care dădea în coridorul principal de intrare în templu. Întinse mâna şi spuse-n tăcerea nopţii:

— Fericiţi sunt aceia care vor muri în slujba profetului. Îi vor aştepta o mie de alte fericiri în cerul profetului.

Când preotul suprem al unui cult mahomedan vorbeşte astfel, preoţi de rang inferior nu mai cunosc nici o limită. Credinţa lor se transformă-n extaz, aşa cum indienii se aruncă-n faţa roţilor de sute de kilograme greutate care poartă chipurile zeilor lor, dar pentru a se sacrifica şi-a ajunge mai repede dincolo…

Tot aşa Bhiwa încerca să le inoculeze oamenilor săi o credinţă şi-un devotament pe măsură, pentru a nu-şi precupeţi viaţa, jertfind-o în lupta împotriva necredincioşilor pentru a fi vrednici de răsplata care urma să vină.

V
BHIWA SE MATERIALIZEAZĂ

PE BHIWA L-AM VĂZUT PENTRU O CLIPĂ, cu mâna ridicată, în faţa intrări principale care dădea în sanctuar. Dintr-o dată dispăru însă, de parcă l-ar fi înghiţit pământul. Unde să fi rămas oare, sau ce mai uneltea?

Marian se uită-n jurul său. Pongo se grăbea să intre cu Maha pe poarta principală. Dacă Bhiwa ne scapă, atunci victoria nu va fi deplină, în ciuda numeroşilor duşmani care zăceau legaţi la pământ.

De afară de auzi un sunet de trompetă. Imediat dup-aceea am auzit de dincolo de zid vocea colonelului.

— Domnule Farrow! Domnule Farrow! Unde sunteţi!

— *Hello* domnule colonel, strigă Marian. Totu-i în ordine. Sprijiniţi o scară de zidul care înconjoară curtea templului.

— În regulă, fu răspunsul.

După un scurt răgaz se iţi deasupra capul colonelului care apăru peste zid. În spatele lui apăru un poliţist. Apoi un al doilea. O a doua scară a fost adusă pare-se şi rezemată de zid, apoi o a treia, urmată de a patra. Câteva minute mai târziu mişuna întreaga curte de mulţimea poliţiştilor care sosiseră cu camioanele, pregătiţi pentru orice.

— Ce se petrece aici, întreabă Shemess.

Marian îi povesti cele petrecute în câteva cuvinte. Colonelul făcu semn unor poliţişti care aveau însemnele crucii roşi gravate pe uniformă.

— Domnii sunt răniţi! Trebuie pansaţi! Apoi îngrijiţi-vă de răniţi care sunt aici legaţi.

Rănile noastre fură spălate şi legate. Colonelul făcu o vizită prin curte. După ce se-ntoarse clătină numai din cap.

— De necrezut ce-aţi putut face numai trei oameni, murmură el.

— Pongo şi cu Maha şi-au adus principala contribuţie la victorie, spuse Marian. Fără ajutorul lor am zace aici la pământ străpunşi de săbiile astea turceşti.

Poliţişti curăţară curtea moscheii. Au deschis uşile, fără să le dinamiteze şi-au cules săbiile. Au dus prizonierii răniţi afară şi i-au încărcat în camioane şi pe maşini sanitare.

— Şi Bhiwa? întreabă deodată colonelul.

— A dispărut. Urmă o pauză.

— Iată-l pe Pongo şi pe Maha că s-au întors, spuse Marian.

Dar pe faţa lui Pongo se putea citi că nu l-au găsit, dar şi că arăta destul de speriat. Ce l-ar fi putut speria pe Pongo al

nostru? Trebuia să se întâmple ceva groaznic, pentru că camaradul nostru negru nu era nici fricos şi nici superstiţios. Cu greutate începu:

— *Masser*... Pongo văzut spirite… în cupolă… spiritul unui om viu.

Ne uitarăm unul al altul buimaci. Să fi visat ceva Pongo? Uriaşul continuă:

— Pongo sărit în templu. Văzut cum coboară platforma cu Bhiwa, urmăreşte. Vede jos flacăra albastră… Bhiwa dispărut… spirit!

Nu ne-am prea lămurit asupra celor ce se petrecuseră, din relatarea camaradului nostru. Probabil că era vorba de-o scamatorie de fachiri a lui Bhiwa. Urmaţi de colonelul Shemess şi alţi poliţişti am pătruns în interiorul moscheei. Platforma funcţiona încă, nejustificând temerea lui Marian, dar covorul care-o acoperise de prima dată mascând-o, lipsea de data asta. Dar mai lipsise şi când am fost transferaţi în adâncime, în pivniţa templului, deşi mai târziu apăruse din nou. Acum din nou nu mai era aici.

— Pongo veghează sus, spuse uriaşul negru, ţinându-l strâns pe Maha de zgardă şi ghemuindu-se jos.

Platforma coborî şi Marian îi arătă colonelului locul unde am fost hipnotizaţi şi legaţi.

Cioburile potirului de marmoră zăceau încă împrăştiate la pământ. Strălucirea albastră care se degaja din el, dispăruse. Am căutat în cavou după Bhiwa, am pătruns până la mausoleul lui Assaf-ud-Daula, dar preotul nu era de găsit nicăieri.

Am auzit deodată semnele celor doi sergenţi care-au coborât cu noi în pivniţă şi care rămaseră de strajă acolo. Am avut apoi prilejul să constat că Pongo n-a minţit deloc şi nici n-a fost victima unei halucinaţii.

În mijlocul încăperii care acum nu mai era luminată decât de lanternele noastre, plutea o flacără fină, albastră, care creştea în mărime şi intensitate, astfel încât în curând umplu întreaga încăpere.

Ca la o comandă interioară ne-am stins lămpile de buzunar şi acum stăteam la lumina mistică a flăcării albastre.

Nimeni nu scotea o vorbă, eram ca vrăjiţi. Treptat flacăra se stinse parcă-n într-un fum albastru, care se-ngroşa tot mai mult până ce căpătă forma şi consistenţa făpturii lui Bhiwa.

Mi-am putut acum lesne imagina spaima bravului Pongo, când a asistat la personificarea spiritului lui Bhiwa.

Marian îşi scoase revolverul şi slobozi un glonte chiar în mijlocul norului care-l întruchipase pe preot. Credea

prietenul meu oare că Bhiwa şi-a depăşit până într-atât măsura încât să plutească viu prin norul acela albastru?

Ceaţa sau aburul se restrânse treptat, flacăra se micşoră până ce întunericul puse stăpânire pe întreaga încăpere. Ne-am aprins din nou lămpile de buzunar.

Am căutat foarte amănunţit de data sta dar n-am găsit nici o explicaţie unde s-ar fi evaporat Bhiwa.

— Aici în subteran trebuie să fie neapărat un coridor de ieşire, spuse Marian. Bhiwa are posibilitatea de-a veni şi pleca după dorinţă fără a mai folosi platforma.

Prin apariţia şi dispariţia asta caută doar să ne convingă de faptul că posedă arta materializării şi dematerializării după dorinţă.

Am luminat toate colţişoarele şi ungherele pe unde am bănuit că s-ar găsi o astfel de ieşire, am bătut în ziduri da n-am dat de nimic.

Colonelul se enervă de-a binelea.

— Ne crede proşti, preotul ăsta, sau ce? Marian zâmbi numai la auzul vorbelor lui Shemess şi scoase un fluierat care-i era specific. Ştiam din experienţă că dacă Marian procedează aşa, era destul de aproape de dezlegarea misterului.

— Cu cât soluţia este mai simplă cu-atât îi dai mai greu de cap, zise el. Poate fi o copilărie, după ce-o rezolvi. Platforma este deservită de dispozitivul acesta prevăzut cu rotiţe, iar manivela de aici împiedecă platforma să se prăbuşească sau să i-a o viteză prea mare. Există două posibilităţi de acţionare ca la automotoare. Unul deserveşte platforma sau ascensorul. Acum fiţi atenţi, Robert şi domnule colonel: apăs pe manivelă dar în stânga. Este foarte simplu. Platforma maschează un fel de cotlon, partea de sus a tavanului glisează ca pe şine, până aici jos. Apăsând din nou, se deschide o uşă secretă, care se găseşte în dreptul celor două şine din dreapta ale acestui ascensor. Dacă apăs din nou şine din dreapta ale acestui ascensor. Dacă apăs din nou pe manivela asta, nu funcţionează deloc platforma. Nu mai putem s-o luăm pe vechiul drum în sus, trebuie din nou s-o pun în funcţiune. Bhiwa a apăsat pe manivelă de aici, în timp ce noi eram jos şi astfel a putut după dorinţa sa, întrucât iată uşa se deschide, să iasă sau să intre, fără ca noi să observăm ceva deoarece noi eram cu spatele la ea. Asta-i tot secretul. Dacă vom merge de-a lungul cotlonului de-aici, am putea ieşi afară.

— Şi Bhiwa, domnule Farrow, întreabă din nou Shemess.

— Să-l lăsăm pentru un moment mai favorabil domnule colonel. Nici aşa nu va putea să ne scape, mai devreme sau mai târziu, tot vom da de el. Poate că-n chiar momentul ăsta este pe drumul spre alţi membrii ai sectei sale, care locuiesc în afara oraşului.

Am pătruns pe coridorul descoperit de Marian şi-am luat-o spre vest, spre interiorul oraşului. În felul acesta ne-am îndepărtat de oraşul templelor.

— Mii de draci! izbucni deodată colonelul Shemess. Trăiesc de mai mulţi ani aici în Lucknow ca şef al poliţiei şi n-am habar că aici, sub oraş o mulţime de catacombe din astea se întind ca o reţea de labirinturi. Desigur că aceste catacombe şi-au jucat rolul lor în răscoala sângeroasă a lui Nana Sahib. Cât de lung e coridorul ăsta subteran? Mi se pare că n-are capăt.

Se părea că într-adevăr ne-am pierdut în labirintul gangurilor subpământene, mai ales că ne-am trezit în curând în faţa unei ramificaţi ale acestora. Gangul principal pe care-l urmasem se diviza sub forma de raze în diferite direcţi. Nu mai puteam să continuam. Fiecare din aceste ganguri putea să fie cel drept, sau dimpotrivă fals. În orice caz aveam nevoie de timp să le cercetăm pe toate. Bhiwa probabil să le cunoştea mult mai bine şi acum îşi râdea de noi, deoarece nu ştim ce drum să luăm. Toate aceste ganguri subterane erau bine întreţinute şi făceau o impresie de curăţenie.

De aici concluzia că-n ultima vreme au fost mult folosite.

— Voi închide toate catacombele astea şi-o să le zidesc, promise colonelul. Ţinând cont de situaţia politică actuală din India, mă-ngrozesc să ştiu că-n măruntaiele pământului mişunau un viespar de duşmani. Cărora nu le putem face nimic. Cine ne poate garanta că Bhiwa n-a adunat o întreagă armată de duşmani aici şi că-ntr-o noapte n-o va scoate la suprafaţă pentru a provoca tuturor europenilor din oraş, o baie de sânge! Pot să-l cred pe acest tip în stare de orice.

Trebuia să-i dau dreptate lui Shemess. Marian propuse să ne întoarcem.

Ne-am întors deci şi-am luat-o spre ieşirea din gangurile subterane.

Mi-am adus aminte că Pongo şi cu Maha ne aşteptau şi că vor deveni nerăbdători dacă întârziem să apărem.

Ca şi-o lumină rătăcitoare peste-o mlaştină, din nou pluti mica flacără albastră în faţa noastră ridicându-se în sus şi-n jos, înainte şi-napoi ca un spiriduş. Am avut sentimental că această flacără albastră nu ne duce pe drumul cel bun şi că era vorba de-o nouă tentativă de viclenie a lui Bhiwa.

— Trebuie neapărat să-l prindem pe Bhiwa, strigă colonelul.

Se repezi cu atâta avânt înainte, încât de-abia am reuşit să-l urmăm, deoarece nu voiam să se-ndepărteze prea mult în cazul când îl va ameninţa vreun pericol doream să-l ajutăm. Dar colonelul fugea în continuare după flacăra albastră, care se-ndepărta tot mai mult. La un moment dat aveai impresia c-o poţi atinge cu mâna şi-n momentul următor dispărea din nou. Poate în alt gang! Cine putea să ţină cont de asta în impetuozitatea urmăririi, strigă Marian?

Vrui să-i împiedec pe Shemess să mai alerge aşa ca un bezmetic da nu reuşi. Părea ca hipnotizat de gândul de-al prinde pe Bhiwa.

Ne uitam unul la altul.

— Cred că am pierdut din vedere câte ganguri am străbătut deja, spuse Marian. O să dăm într-o înfundătură.

M-am uitat cu-ngrijorare în ochii săi. Nu ne găseam la o încrucişare ci-n mijlocul unei încăperi goale, din care diferite ganguri se încrucişau în toate direcţiile. În febra urmăririi n-am ţinut cont peste câte ganguri am trecut.

— Ce-i de făcut acum domnilor? Ne-am rătăcit ca eroul acela din vechime grec, dar noi nu mai avem firul Ariadnei s-o mai dregem.

Marian care gândea atât de profund încât fruntea i se-ncreţise, tresări ca şi noi toţi, întrucât flacăra albastră apăru chiar lângă noi şi atât de luminoasă încât fără voie închiserăm pe moment ochii.

Era de parcă aş fi văzut în spatele flăcării chipul unui om.

Trăsei brusc, instinctiv cu pistolul, dar ecoul fu numai singurul răspuns pe care-l primisem. Să fi fost ecoul detunăturii sau un imens hohot de râs? Shemess era ca scos din minţi de ciudă.

— Să-l lăsăm pe Bhiwa ăsta să-şi bată joc de noi, domnilor? strigă el. Îi urmărim şi când să….

Dar nu mai reuşi să termine. Ca împietriţi ne oprirăm locului şi nu mai ştiam acum, dacă eram treziţi sau visam. Bhiwa păru să-şi exercite din nou puterile sale hipnotice extraordinare asupra noastră.

— Stingeţi-vă lămpile de buzunar, răsună din întuneric o voce poruncitoare. Nu vă fie teamă! Vă voi arăta numai dovada că n-aveţi nici o putere împotriva mea. Vă dau cuvântul de onoare că nu vi se va întâmpla nimic şi că flacăra albastră vă va conduce afară din subteran.

Ne uitarăm nedumeriţi unul la altul. Gangul aici părea amplasat destul de sus şi părea că va conduce într-un puţ de

mină, format de curând. Poate că, folosind o scară s-ar putea chiar de-aici ajunge în mijlocul moscheii, la o adică.

— Bine Bhiwa, strigă Marian, spre cel nevăzut. Vream să te credem, dar dacă vei încerca să ne-nşeli sau să ne faci vreo festă n-o să mai am reţinere, o să fiu fără milă.

În acelaşi moment se atinse lumina aceea rece. Ne găseam în întunericul cel mai adânc şi teoretic, puteam fi atacaţi de duşmani ai noştri, fără rezerve. Dar Marian, ciudat, părea să-l creadă în această privinţă pe Bhiwa. N-arată cel puţin nici o urmă de teamă, ritmul respiraţiei sale părea să meargă foarte regulat.

În consecinţă ne bazarăm şi noi pe această încredere.

Cercul din jurul nostru se animă deodată. Spaţiul din jur, păru că se lărgeşte, iar în mijlocul acestuia crescu un mangotier, în toată splendoarea sa. Păru că crească până la cer, tabloul era foarte convingător, doar totul se desfăşura ca pe un ecran în faţa ochilor noştri.

Am ştiut imediat: Bhiwa ne conducea acum în încăperile subterane al copacului minune. Dispune într-adevăr de extraordinare puteri magice, aşa cum numai în India se-ntâmplă.

Lângă trunchiul uriaşului arbore de Mango apăru deodată un indian foarte bătrân, un fachir cu picioarele încrucişate. Figura sa se aseamănă cu-a lui Bhiwa. În faţa lui se afla un coş din cele mai obişnuite din răchită, pe care-l deschise. Din coş sări un copil de vreo zece ani, afară. În timp ce se-nclina în toate părţile, pe faţa bronzată a puştiului apăru un zâmbet ascuns.

Copilul se urcă din nou în coş dar trebui să se-ndoaie bine pentru a reuşi să intre din nou în coş. Fachirul îşi acoperi coşul dar nu înainte de-a scoate din el două săbii foarte ascuţite pe care le ţinea în ambele mâini. Apoi cu-o iuţeală ameţitoare începu să împlânte fără alegere săbiile-n coşul acoperit, în care se găsea puştiul. Sângele începu să-mproaşte cu-adevărat printre nuielele coşului – sânge roşu!

Eram atât de vrăjiţi de spectacolul acesta de groază cu măcelărirea brutală a unui copil, când fachirul îşi încheie demonstraţia, coşul arăta jalnic de atâtea împunsături. Nici un om sau animal care s-ar fi găsit întâmplător, n-ar fi putut să scape cu viaţă.

Brusc ochii noştri se dilatară de uimire.

Avusesem o iluzie, sau ce era asta? Nu ne puteam crede ochilor. Din înălţimea copacului de mango am auzit un strigăt, care ne-a făcut să tresărim puternic.

Copilul cobora vesel şi nevătămat, zâmbind din coroana copacului.

Odată ajuns jos făcu câteva plecăciuni de curtoazie, după care dispăru râzând, lăsând în urma-i imaginea dinţilor săi albi strălucitori.

Mai stăteam încă-n vraja celor ce văzusem când deodată un întuneric de nepătruns ne-nconjoară de unde răzbătu vocea lui Bhiwa:

— V-am dat numai o mică probă din puterile mele, Sahibi. Nu doriţi desigur ca aceste puteri să le pun odată-n slujba acelora care vor hotărî destinul Indiei şi al vostru. V-am dat cuvântul meu că vă voi conduce nevătămaţi spre ieşire. Dar îţi citesc gândurile colonele Shemess. Vrei să zideşti toate gangurile astea subterane. Nu vei reuşi însă. Te avertizez! Începând de azi orice european va pătrunde în reţeaua subterană, va fi sortit morţii!

Mica flacără albastră se aprinse din nou şi pluti înaintea noastră, încolo şi încoace.

— Puteţi să vă aprindeţi din nou lămpile de buzunar *Sahibi* – veni vocea celui nevăzut, parcă de nicăieri.

Mă gândeam încă de unde ar putea veni vocea, în timp ce mă îndepărtam spre ieşire. Nimeni nu spunea o vorbă.

Englezilor nu le prea plăcea situaţia asta, după câte mi-am dat seama, colonelul Shemess îşi strânse buzele, până ce gura-i deveni o linie subţire.

Căutam să ajung la o explicaţie în legătură cu flacăra asta. Dar prin gândirea logică nu prea puteai să dai de urma secretelor acestei adevărate ţări a miracolelor care e India.

Bhiwa părea să dispună într-adevăr de puteri magice nelimitate aşa că nu era deloc de mirare că adepţi săi treceau prin foc şi prin apă pentru el, se lăsau mai degrabă măcelăriţi decât să şovăie în a-i îndeplini hotărârile.

Bhiwa era pentru aceştia toţi un sfânt.

Chiar şi atitudinea asta nu era comună nouă occidentalilor. N-ar fi avut nici un sens să cunoşti logica lucrurilor astea. Lucrurile, faptele şi înţelesurile lor se pierdeau în negura timpurilor şi-a culturii mistice a acestor oameni.

Bhiwa se ţinu de cuvânt, ne apropiam de ieşire din ce în ce mai mult. Valurile de aer proaspăt care ne-ntâmpinară ne-au arătat asta chiar dacă încă nu vedeam capătul gangului.

Înăuntrul sufletului meu m-am temut că Bhiwa nu-şi ţine cuvântul şi ne va atrage într-o nouă cursă. Dar preotul suprem al acestei secte ştia ce-nseamnă respectul cuvântului dat.

Bhiwa nu voia să meargă până la extrem cu acţiunile sale împotriva reprezentanţilor guvernului. Ştia deja ce-a declanşat uciderea la datorie a poliţistului lui Lucknow şi preţul pe care a trebuit să-l plătească, cu atât mai mult nu voia o repetare pe scară mai mare a tuturor acestor evenimente.

Cât de bine cunoştea Marian psihicul poporului indian, încât nu şovăi să acorde în acest caz încredere preotului!

Am ajuns în cele din urmă la cupola de unde am plecat. În locul unde ne apăruse silueta căpeteniei preoţilor stătea… Pongo. Maha îi lingea uriaşului nostru prieten faţa.

Pongo zăcea fără cunoştinţă. O vânătaie clară la tâmpla stângă indica destul de clar c-a fost lovit şi doborât la pământ cu-n obiect foarte greu. În orice caz ne aşteptase prea mult să ne întoarcem şi a pornit în căutarea noastră şi-a fost surprins de către Bhiwa.

A trebuit să-l ducem pe Pongo la aer proaspăt înainte de a-şi fi venit în simţiri. După ce i-am stropit faţa cu apă şi-a deschis în sfârşit pleoapele.

Dimineaţa veni repede, aşa cum se-ntâmplă de regulă la tropice. Pongo care-şi revenise pe deplin se uită-n jurul lui îngrozit. De abia după ce ne recunoscu pe mine şi pe Marian se mai linişti.

— Ce s-a întâmplat Pongo, îl întrebai eu.

Uriaşul ne povesti ceva neverosimil despre o stafie, care l-a doborât la pământ, cu mâna goală, fără nici o sforţare.

Stafiile păreau deodată să joace-n viaţa lui Pongo un rol foarte mare.

— Stafii nu există Pongo, zâmbi Marian.

— Pongo a văzut-o, zise serios şi grav uriaşul. De data asta nu Bhiwa, ci animal mare!

Nu-mi putui reţine un zâmbet. Să fi fost lovitura pe care a primit-o Pongo la cap atât de puternică încât să-i fi tulburat minţile?

Să-l fi luat pe Bhiwa drept o maimuţă uriaşă? Marian îi dădu mâna şi-l privi adânc în ochi.

— Ce ai văzut de fapt Pongo, îl întreabă el.

Uriaşul se ridică. În ochii lui, încă se mai putea citi groaza clipelor trăite pe care nu le putea explica încă prea bine.

— Pongo vegheat cu Maha, *Masser*, începu el istorisirea, deodată întuneric. Pongo vede numai Maha. Maha mârâie şi vrea sară. Atunci… atunci către Pongo vine animal uriaş. Nu mai văzut niciodată aşa. Nu urangutan! Pongo cunoaşte oamenii păduri. Pongo nu se teme de oamenii păduri şi des

luptat cu urangutan în pădurile de la Sumatra şi Borneo. Acum însă….

Şi uriaşul negru începu din nou să tremure la retrăirea coşmarului său.

— Animal poartă gheare mari. Pongo vrut apuce cuţit, împunge… în aer nimeni. Ghioaga cade pe capul lui Pongo încet, fără sforţare. Pongo cade şi nu mai ştie nimic.

Marian şi cu mine ne uitarăm unul la altul. Fără nici o îndoială că Bhiwa i-a pregătit camaradului nostru o reprezentaţie similară cu aceea arătată nouă, când cu copacul cu fructe mango. Pongo nu-şi putut explica, ca şi noi de altfel, astfel de lucruri şi le interpreta în felul lui. Era o nouă dovadă a abilităţii, şireteniei şi înţelepciuni lui Bhiwa, care i-a arătat uriaşei fiinţe care era Pongo, o altă, încă şi mai mare, pentru a-l îngrozi. Pentru preotul ăsta n-a fost o performanţă deosebită să facă pe Pongo să creadă că vede aşa ceva, mai ales că i-a reuşit asta cu nişte europeni sceptici cum eram noi.

Marian îi pipăi rana, care nu părea a fi fost provocată de vreo fantomă, ci de-un obiect dur, cum ar fi o piatră din lespezile care pavau templul. Însă uriaşul persevera cu încăpăţânarea.

— Pongo a fost lovit de spirit mare.

A trebuit să-l lăsăm să creadă aşa. Dacă n-ar fi fost căpăţâna tare a lui Pongo, ar fi fost de rău. Aşa i-a propus numai ameţeala şi pierderea conştiinţei.

Marian îi spală rana, cât de bine putu şi-o leagă. Între timp l-am cercetat pe Maha, care nu era rănit, dar era foarte agitat. Şi el tremura uşor de parcă ar fi văzut o stafie.

Era un nou secret şi-o nouă provocare? Să-l fi hipnotizat Bhiwa şi pe Maha, dar nu până la starea de inconştienţă, ci numai atât cât să-l facă inapt pentru luptă? M-am străduit să-l liniştesc pe ghepard cum m-am priceput mai bine şi-n cele din urmă a-nceput să răsufle regulat.

— Maha zbârleşte păr, când vine stafie. Pongo niciodată nu văzut aşa Maha, spuse uriaşul.

— Să ieşim cât mai repede de-aici, îmi spuse Marian. Sunt prea multe mistere pe care nu mi le pot explica.

Între timp colonelul Shemess comandase două automobile. În primul luară loc colonelul, Marian şi cu mine, în celălalt a luat loc Pongo şi Maha.

Deja-n dimineaţa zilei următoare două duzini de zidari începură să zidească gangurile subterane ale oraşului. Bhiwa rămase dispărut.

Stăteam pe terasa bungalowului colonelului, unde ne aduseră automobilele şi discutam despre experienţa noastră asupra celor trăite în India, le cerui o ţigară.

— Şi ce părere aveţi despre situaţia generală, domnilor, ne întreabă Shemess. Sunteţi doar de mult în India şi-aţi cunoscut oameni, aţi trăit întâmplările trebuie să vă fi făcut o impresie, alta şi mai completă decât a noastră, din colţul unui birou. Preţuiesc mult experienţa dumneavoastră.

Marian ridică din umeri, urmări rotocoalele albastre ale fumului de ţigară şi spuse gânditor:

— Cu Bhiwa ne vom întâlni din nou domnule colonel. Aparţine inteligenţei acestei ţări chiar dacă uzează de scamatorii şi şiretlicuri. Prin puterea sa de sugestie are masele în mâna sa. Asta-i cu atât mai periculos cu cât e vorba de oameni care nu se pot înfrâna şi dau curs liber pasiunilor lor.

Marian spusese calm toate astea. Subit furăm întrerupţi. Un servitor intră şi luă o poziţie smerită.

— *Sahib* Shemess vă rog să veniţi la telefon. Un apel urgent din Delhi.

Colonelul se scuză şi străbătu veranda spre interiorul camerei.

M-am uitat la Marian, care-mi făcu un semn, fără să zică nimic altceva. Părea să ghicească că-n gândurile mele tocmai de Shemess era vorba. Doream să vizitez vechiul oraş şi-acum se pare să dorinţa mea era pe cale de-a de îndeplini, mai repede decât m-aş fi aşteptat.

— Colonelul este reţinut destul de mult la telefon, constată Marian, după un timp.

Gândurile mele şi fantezia mi-o luaseră cu mult înainte zugrăvind scene frumoase, dar se-ntâmplă din nou altfel decât am gândit.

Shemess apăru şi pe faţa lui se putea citi clar emoţia de care era cuprins. Se vedea clar că ceva îi apasă conştiinţa. N-a trebuit să aşteptăm prea mult şi spuse:

— În Delhi se pare că s-au petrecut lucruri misterioase.

Marian îl privi întrebător.

— Am fost întrebat, dacă vă mai aflaţi în Lucknow. Am răspuns că da. Am fost rugat să vă transmit şi să vă rog să plecaţi neîntârziat spre Delhi. Despre ce este vorba exact, nu ştiu. Nu mi s-a spus oral, dar se doreşte prezenţa dumneavoastră acolo. Vreţi să faceţi asta domnilor? Am fost rugat că dacă consimţiţi să telegrafiez numaidecât.

Marian şi cu mine schimbarăm câte o privire. Apoi Marian zise fără şovăire:

— Puteţi transmite la Delhi că-n cel mult trei zile vom fi acolo, domnule colonel.

— Mulţumesc domnilor!

Sfârşitul volumului: **PREOTUL BHUNWA.**

În numărul viitor:

LIGA PANTERELOR.

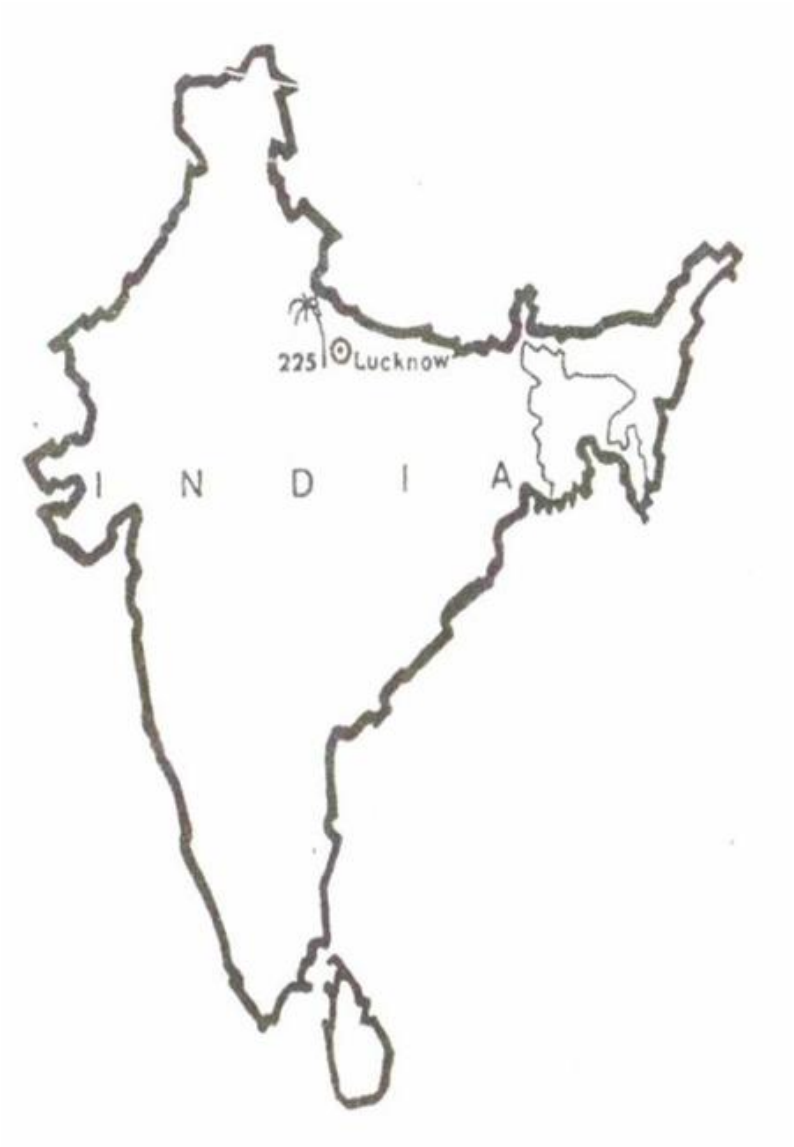
225
Lucknow
I N D I A

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro